

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228762

UNIVERSAL
LIBRARY

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي جعلنا من جنس آدم وخلقنا من تراب وخلقنا من نوره وخلقنا من روحه وخلقنا من عظمه وخلقنا من عظمته وخلقنا من عظمته وخلقنا من عظمته

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا نَعْمَدُ

من صنيعه على عباده من الرزق والرزق والرزق والرزق والرزق والرزق والرزق والرزق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

التماسِ مصنف

ریسِ دانشم بلکه خوش‌حسین حضرت شمس‌الاسلف

علیهم‌الرحمت مہتممِ طب و یابنِ کلام خود را حاضر خدمت میکنم
اگر خطای یا نیای منی که خاصۃً انسان است پشید از ان گذرند

و معاف دارند۔ اگر قابلِ داد باشد مصنف را بدعا می‌خیر

یا فرمایند

احم علام محبوب بجالی مغنی عنہ

گه کشیدن تصویر چین گسویت
نگاه خنجر و مژگان سنان کمان ابرو
اداؤناز تو آتشش خبر من عاشق
چگونه جان بسلاست بر من ز جور و جفات

قلم ز جوشش تیر فتاد از زانی
خداک بگردل است چین پیشانی
ز غمزه و ز کز کثرت بلائی دورانی
که غارت خسرو صبر و دین ایمانی

قطعه بند

نقایدت که بمن جور میکنی هر دم
مگر ز غرت من آگهی نمیداری
که غمم مدح شیه دو جهان بسردام
شهنشے که بدر بایه فیض آسپارش
بارگاه وے از مورستفیض شود
ز ہے عنایت ایزد که بھر او بخشید
شیه سر پر نبوت شفیع جسم لوم
بین که منظر حق است و صدر لولاک
بخدمتش چو نیازم زیاده از حد است

نبایدت که همیشه دلم بر سخانی
مگر ز رتبه من اے صنم نمیدانی
که جمله نعمت حق بجز اوست از زانی
شعیب و موسی و عیسی گنند در بانی
نهد پذیرنگین منصب سلیمانی
جمال صورت و معنی کمال روحانی
که شاهی و وجهانش ز حق شد از زانی
عیان باوست ز حق راز نائے پنهانی
کنون مطبلع ثالث کتم سخن رانی

مطلع ثالث

بحسب معرفت کردگار چون جانی

بحسب ملت اسلام عین انسانی

بلوغ صفتی هستی مصور ازلی
 وجود واجب معنی و صورت مکن
 ببقیای حدوت و بسر کلاه قدم
 اگر بطف نوازی گدای مسکین را
 نگاه قهر بسوی فلک گراندازی
 اگر چشم بدینی بجانب ماهید
 نوائے عدل تو چون در جهان شود
 بزیر حکم تو خلد و حسیم و حور و ملک
 ز لطف تو همه معدوم میشود موجود
 ز به چه رتبه که در بارگاه تو خبر تل
 بکشت زار متنائے حاسد جاہت
 بیوستان مرادش اگر بہار آید
 بہار گاہ تو آید اگر سکن در جسم
 چه شان و رتبه والاے تو تعالی اللہ

مثال روئے تو نوشت صورت تانی
 ز جلہ خلق سمب ابطاس ہر انسانی
 کہ بر گزیدہ سبجان و عین سجانی
 و ہر کہ بخوایم بر سر سلطان
 بجائے آب کند ابر آتش افشانی
 نفسیر اثر او شود بکیوانی
 ز بہر مدش کند شیر پیشہ چو پانی
 مطیع و سبذہ امر تو انسی و جانی
 ز قہر تو ہمہ موجود میشود فانی
 کند بشہر خود بر سر تگس رانی
 چو نزالہ کار کند آب ابر نیانی
 کند ز بخت بدش صورت زمستانی
 بزیر دست غلامان خویش بنشانی
 ظہور رحمت رحمان و نور رحمانی

قطعه بند

کہ رسم جور و جفا از جهان شود فانی
 بموش گر بہ کند ہر زمان نگہبانی

اگر کہے بخیالت رسد ز لطف و کرم
 کند خدمت ماہی و بز نہنگ و پنگ

عتاب و خشم تو شد باجی ضلالت و کفر
 بیان جلوۀ روی تو سورت و النور
 بعارضت چو زلیخا هست یوسف مصری
 بدید یک نظر آکس که جلوۀ حسنت
 ز کائنات چه باشد که نسبت تو دوم
 کجا هست فکر من و لافِ بیح تو چون حق
 سبک تر از پر کا ہے است پیش من سبک
 که نوشتن عصیان من بدست ملک
 ز عرض حال چه حاجت چو من ہمیدانم
 چه ممکن است که در دلم ز تو نپہانت
 اگر چه زشت عمل کرد دست من کوتاہ
 ز عین لطف نگہ گر کنی بدون آری

نوازش و کرمت حامی مسلمانی
 زیہر موعی تو و اللیل شد شناخوانی
 بوصف لعل تو لال است لطف سبحانی
 بود و دیده او تا بحشر نورانی
 کہ از ہر اسخہ جو گویم تو بہتر از آبی
 نمود ذات شریف ترا شنناخوانی
 چنان ز بار گنہ شد مرا اگر ابجانی
 قلم رقم نتوان کردن از پیشانی
 کہ جملہ حال دل زار من تو میدانی
 چو ظاہر است برت نقش لوح پیشانی
 وے بلطف تو دارم امید طولانی
 بحسب درد شدہ شتیم چو طوفانی

ہمیں ز بندہ محسوب عرض خدمت
 لیکن لقاءے جالت ز لطف ارزانی

قصیدہ لغت

جاہت ز سوز شعلہ او پُر شرر شود

از آہ آتشین منت گراثر شود

مطلع ثانی

جانان اگر ترا بجز ارش کدز شود
 گلها همه بآبِ نجالت شوند غرق
 بیند چو سایه رخ پر نور آن پری
 وار و چنان هوای خدنگش دلم که او
 هر در و به شود ز دوایک در و عشق
 محبوب غرق بحسب گناهم و لے چاک
 آن شاهِ دو جهان که ز اعجاز دست او
 موسی بکوه طور ندیدست آنچنان
 خاکے ز آستانه پاک تو مسر

خاک مزار کشته تو عین زر شود
 گر گل عذار من بچمن جلوہ گر شود
 دایم بسینه از عجم عشقش سر شود
 یک زخم خورده طالب زخم دگر شود
 چون میشود وصال صدمه شیر شود
 چون لطف شاه کبر و برم را بر شود
 دایم بروئے کفر لبش تقسم شود
 آن جلوہ که از رخ تو بر سر شود
 از بجز دیدن دل اهل صبر شود

قطعه بند

شاهنشاه عین نگاه عنایت
 ماهی هنگ را بکند پاسبان خود
 باغ جنان حسد برد از آتش حسیم
 خشمت کند بجانب دریا اگر گذر
 شانان و هر ننگیش را بجان خسند

امیران ز تو چو سوسے بحسب بر شود
 هوشیر نیز پیش و بزاند ز صذر شود
 علم ترا چو بر سر دوزخ گذر شود
 هر موج او چو شعله جالبش شر شود
 لطفت بجال زار گدائے اگر شود

حسرت ز وصف موی تو گفتن نمیتوان
 وصف صفای روی تو گوید اگر کسی
 از شرق تا بغرب بیکدم کند گذر
 من از کجا و لاف شنای تو از کجا
 بار گرفت بر سرم از کثرت گناه

عسرم همه بر آس می بینم گرسه شود
 کس حرف از زبان بیانش گهر شود
 چون در دل سمند تو غم برم سفر شود
 میح تو چون ز حق بجهان شکر شود
 جز لطف و حرمتت که مرا ایوب بر شود

حسب حق ز بنین محبوب التجاهت
 کند چشمم بر من مسکین نظر شود

تقصیده نعت

منم که در تپ عشق تو سوختم جان
 منم که طاق دو ابروی تست محرابم
 منم که خور دین خون دل است مشرب من
 منم که قطره از اشک من بود طوفان
 منم که قطره اشکم بدوزخ ارافند
 منم که شعله آهیم گرفت بر جان
 منم که خون جگر منخورم بجای شراب
 منم که در بر من غم بود بجای منم
 منم که کفر شده دین من بوقت بتان

منم که در غم و دردت کشیده رخ و بلا
 منم که قبله من گشت عارض زیا
 منم که دادن جان دین مذہب است مرا
 منم که از تپ آهیم بسوز و ارض و سما
 کنند دوزخیان در میان آب شنا
 بهشت رشک زدوزخ بر دز لطف هوا
 منم که قتل کنم نخت دل کباب آسا
 منم که نغمه من ناله است و آه و بکا
 منم که پا زده یک نعمت دنیا

منم کہ عشق ز ایجاد من شدن موجود
 منم کہ هر دو جهان را بیک جو محترم
 منم کہ سلطنت جسم بزیر پا دارم
 منم کہ بزخم سریدون در زخم رستم
 منم کہ در دل خود هیچ گدازم
 منم کہ رنج و طرب پیش من یکے باشد

منم کہ درد من آورده ام درین دنیا
 منم کہ کون و مکان بنگرم مثال گیا
 منم کہ دست فشانم زد دولت دنیا
 نمی خورم بدمی ذکر در دور پنج دیبا
 هوای لذت دنیا و نعمت عقی
 منم کہ یک نگریم در نگاه شاه و گدا

قطعه بند

ندانی این قدر از بصر چو پست تبت من
 که غزم بیخ چنان سرورے بسردام
 هزار بار بشویم بگو شرا چو زبان
 ادب اجازت گفتن نمیدهد لیکن
 قلم عبیر بریزد چو سبک تم سیر
 شب سر بر تیوت محمد عربی

ندانی از طبیع جسم شدت استغنا
 که زیر پاش بود سرورے هر دوسرا
 وے چگونہ بوفش کتم دهن گویا
 شد است شوق دلم ناز یا نه ام اینجا
 زبان گنم بنشاند چو میثوم گویا
 که نام پاک وے آمد بجمله در دوا

قطعه بند

قدیم باطن و حادث ظہور او گردید
 بصورت آده اسکان یعنی اہت خوب
 بے سراپا سجان بمعنیش پنهان

دو جوہر اند بذات وے از ازل پیدا
 کہ برگزیده رب است و عین بت علا
 ہزار نور الہی ز صورتش پیدا

<p>بہ پیش درگاہِ والاے اوست ہمچو گدا ہر آنچہ جلوہ زرویش شود بچ و سیا کند نہ فر فریدون نہ شاہی بسم را بہار دروغ حسد ہر خوروز لطف ہوا حباب و موج شود شعلہ با و نگرہ</p>	<p>چہ نوح و موسیٰ و عیسیٰ شعیب و اسکندر ندید موسیٰ عسمران بچوہ طور چنان گدائے درگاہِ والاے او بزیر ننگہ نگاہِ لطف وے ارجانب خزان افتد نگاہِ تھمہ سوئے بجر گر بر اندازد</p>
<p>چو موج زن شدہ مضمون بفکر من محبوب کتم مطلع ثانی خیال طبع رسا</p>	
<p>مطلع ثانی</p>	
<p>شدی تو باعث ایجاد خلق و ارض و سما نمود ذات ترا ہچو خویش بے ہمتا نوازش و کرم تو دلیل رحم خدا</p>	<p>زہے ز جلوہ رویت عیانت نو خدا چنان عدیل تو باشد کہ خالق ہستی نگاہِ تھمہ تو شد عین تھمہ ربانی</p>
<p>قطعہ بند</p>	
<p>دے ز شوق کند یاد نام پاک ترا نہ ہول باشدش از دار و گیر روز جزا</p>	<p>شہاز حین ارادت اگر کسے گاہے نہ گرداں رسم دینار سد بدانش</p>
<p>قطعہ بند</p>	
<p>چنان ز شومی اعمال خود رسد لہرا</p>	<p>نظر بغض بسویت کند اگر خضمت</p>

که نوک هر مژده چشم او شود خنجر
 بزیر حکم تو چون حکم ایزدی است قدر
 ز رشک کین خست یوسف است در تیر چاه
 غبار راه تو کسیر در دودل گردید
 علو جاه تو گفستن چه حاجت که حق
 شنائی تو چو بوسه و گمان نمی آید
 هر آنکه خالق مدح و ثناست در عالم
 شهاب لطف تو دامم امید خود گرچه
 چنان ز کثرت عصیان خجالتی دامم
 بجز عنایت و لطف که راهبر باشد
 چو در دل است امیدت چه بیم از غم دهر
 ز عرض حال چه حاجت چو من بیدانم

نگاه دیده او بجز او سنان قضا
 مطیع امر تو چون بنده کینه قضا
 جلوه کف پاست محسب بدبصیا
 دمان پاک تو شد چشمه ز آب بقا
 ز جمله کردن ترا افضل و ترا علی
 بجاست فکر من و ذکر رحمت تو کجا
 ز بهر ذات شرفیت نمود مدح و ثنا
 سیاه کرد گنه نامر سفید مرا
 که روز جزا چرخان رو کنم بسوی خدا
 که گشت کشتی من غرق بسرینج و بلا
 چو لطف و رحم تو باشد چه باک روز جزا
 که در دویخ دل زار من عیانت ترا

نگاه لطف بفر با عاصی محبوب
 بیار یار کبار و بسید المشرک را

قصیده نعت

ز عکس عارض تو پر تصویر سپهره جور

ز تاب روی تو شرمند گشت تابش مور

زگیوئے تو پریشانست خاطر جمعے
 خدا بذات تو نمود جسم لیل و نہار
 غدار بد رود و ابر و ہلال و لعل شفق
 بیاض عارض زیبائے تو پد مضیا
 زخ چو پارہ الماس و سلک در دندان
 خانے پائے تو گلگونہ رخ خوبان
 چه وصف تو کنم ایجان کہ ساخت خالق دہر
 اگر دست تو ز ہرست میشود تریاق
 شدت محوز و لها فسانہ فریاد
 شدت مشرب من عشق کفر و ایمان صیت
 بہر چہ منے نگریم جلوہ اش در وید است
 ز بہر مصلحت وقت خاشم ورنہ
 چه بود ذکر کجبارستی و چہ می گوئی
 من و نیاز و تمنا و عجب نرسوز و گداز
 منم بخوئے وفاد و لائے خود مستاد
 کنم تحمل جور و جفائے تو تا کہ
 بجان جو آدم از دست جور تو آخر

بدور زنگس مست تو مردمان مغمور
 رخ تو روز و دو گیسوئے تو شب و سحر
 جبین چو زہرہ نگہ برق و چہرہ غیبت ہر
 سوادِ طرہ مشکین تست سر طرہ
 لب تو لعل تر و سینہ تختہ بلور
 غبارِ راہ تو در دیدہ ہاست سر طرہ
 ز فرق تا بقدم جسم تو سر اپالوز
 ز دست غیر تو ہم رسم اثر دہ ماسور
 از ان زمانہ کہ عشق من و تو شد مشہور
 بکعبہ قرب نخواستیم ز دیر ہستم دور
 ز آدم در ملائیک ز جن و وحش و طیور
 نہار بار بار کم کشند چون منصور
 نموش باش و کین با صنم ہممان ندکور
 تو و جفا و تغافل ادا و ناز و غرور
 توئی بعبادت جور و جفائے خود مجبور
 شوم بد و فریق تو تا بخت بصبور
 کنم بخدمت شائستہ چہنیں مذکور

قولند

شیشه بر پر نبوت که پیش تر بشو او
 گفتند سر زگر دره غلامانش
 و جوب باطن و اسکان نطاب آمده است
 عبیر و مشک بجائے بد او ریزد کلک
 نگاه مرحتش عین رحیم ربانی
 اگر لطف ببیند آتش دوزخ
 نگاه گرم بیند از دایر جانب آب
 شد آنکه خاک در بندگان و گاهش
 کسے که خاک درش زب تن کند اورا
 نذر زه که نماید ز عین لطف نگاه
 نه آسمان نه زمین بودے و نه کون مکان

شکوه دست سلیمانست کمتر که از مور
 بیدیه دل و جان قدسیان عالم نور
 احد به پرده مهیم است در جهان مستور
 اگر گنج بکند نام پاک او مسطور
 بقهر حق برسد هر که زو شود مقهور
 حسد بدل برد از بر و طبع او کافور
 شوند خنجر و شعله حباب موج بجور
 بزر پر پاش بود تاج قصیر و مغفور
 چه حاجت است بدیبا و اطلس و نیفور
 بسوزد از غم رشک ضیانش جلوه یسور
 اگر وجودش نیش نیایدے بطهور

قطعه بند

ز بهر بخش عصیان خلیق خود حق را
 محال بود چو دیدار ذات مطلق او
 چو جوش می زند از طبع تیز من مضمون

بشد نمایش نور جمال خود منظور
 بذات پاک محمّد از ان نمود ظهور
 سخن مطلع ثانی ز غم چو مطلع نور

مطلع ثانی

غبارِ راهِ درت کحلِ دیدہ بے نور
چو یادِ لطفِ ترا در دل آورد و بخور

ز فیضِ نسبت تو گشت قصدینِ محمود
ہزار شکِ بروز و سیج و خضرِ بیل

قطعه بند

نوائے رحمتِ عام تو در جہانِ شہور
عقاب و باز شود پاسبانِ پئے عصفور
ز حق گہ نشدے طالبِ تجلی طور
قضا با مر تو چون امرِ انبندی مامور
حکایتِ زروئے تو سورہ و النور

شہنشاہا چو شود از نوازش و کرمت
کند متابعتِ موش و میشِ گریہ و گرگ
بدیدے از سرِ موئے تو موسیٰ عمران
قدرِ حکم تو چون بندہ کسینہ مطیع
کنائیتِ زروئے تو سورہ و اللیل

قطعه بند

فتد ز دور بتاریکی شبِ دیبچور
شوند دیدہ خورشیدِ خیرہ بے نور
شد از در تو کسے کو ز طالع بد دور
نہ بود آدم و حوآنہ جن و وحش و طیور
بیانِ شکوہِ سلیمانِ چسان شود از نور

چو عکسِ نور کفِ پائت آئینہ دو جہان
چنان منیر شود شب کہ وقتِ یدن او
کجا بقربِ الہیتِ جبرہ باشد
دران دمانہ کہ شد نور پاک تو پیدا
کجا است لافِ ثنایتِ کجا من بکس

شد است نامہ اعمال من سید زگناه
چنان ز بخت بد خود ندانم دستم دام
تو عالمی کہ بدین عمل وسیلہ من
ز آب لطف تو من تشنہ ام نہ از کوثر
نوازی از بعلامی خود بہ است مرا
ز عرض حال چه حاجت کہ حال جملہ جہانت
امید است شہا بہ عنایت کہ شود

کہ ہیج حن عمل نیت ز ابتداء شعور
کہ پیش حق چہ برم روئے خود بیوم نشور
بجز عنایت تو کیست پیش رب غفور
لقائے روی تو خواہم نہ خلد و حور
ز خاتم جم و تخت بخت در و فغفور
ترا ز روز ازل تا ابد بہ پیش حضور
ز لطف و رحمت عام تو سعی من مشکور

قطوع بند

بروز حشر بیاید پیے ہمیدن صومر

بحکم خالق کون و مکان چو سرفیل

ہمین ز بندہ محبوب عرض خدمت است
کہ او بذیل عنایان تو شود محشور

قصیدہ نعت

کہ کفر زلف سیاہش بلائی ایمان است
چو مہر چہرہ و عارض چو ماہ تابان است
بنفشہ و گل و نسیرین و سرو بتان است

دلم ربوہ تے شوخ نامسلمان است
جبین چو زہرہ نگہ برق و لعل او چو شفق
نخل زگیو و زود غدار و قامت او

ولا مشابیه چشم شمع و قاتلش
 شراره است جهنم ز آتش جسم
 خطاب و دکنم ارشوق سیرین و خستن
 شدن بخون دل آلوده شوق دامن ما است
 هوای آتش عشق تو دارم و دارم
 چو دید و اعط خود بین جمال آن محبوب
 ز قهر یار و تمهائے دهر و جو رفلک
 شمع که روح امین بر سرش بشهر خود
 بصورت آمده حادث معنی است قدیم
 کمینہ بندہ در گاہ پاک اوست قد
 ز فرط شوق سر مدحت شکر کونین

چشم حور ز عین تصور انسان است
 ز اشک دیده من قطره ای سطحی فان است
 که در سرم سر گریوئے مشک افشان است
 بعشق چاک شدن خواهش گریبان است
 که خاک کوئے تو بهتر از آب حیوان است
 ز قول باطل و از فعل خود پشیمان است
 شکایتیم بر سلطان جن و انسان است
 مدام همچو غلامان او گس ران است
 که بر گزیده سجان و عین سجان است
 قضا چو حکم الهی ز فرس ران است
 مطلق دویمی طبع من سخن ران است

مطلع ثانی

بطاهر ارچه وجودت نواع انسان است
 چو موسی اند بدر بار تو عصا بر وار
 بعبد عدل تو ای شاه نفس و آفاق
 بکشت بخت غلامت اگر نت ذراله

ولیک باطنت از عین نور رحمان است
 غلام یوسف و جسم بر در تو در بان است
 ز بهر پیش بهر خطه گرگ چو پان است
 ز لطف تو اثر او چو ابر نیسان است

برائے دردِ دل خودِ نجدت تو شہا
 کجاہست فسکرِ من و لافِ مدح تو ز کجا
 چہ حاجتت بوصف کسے شہنشاہ
 بروزِ خشرینا یم برون ز قہر خود
 ز عرضِ حال چہ حاجت کہ از عنایتِ حق

مسیح آمد محتاجِ بھرِ دربان است
 کہ وصفِ ذاتِ تو بیرونِ حدِ امکان است
 کہ بہر ذاتِ شریفِ تو حق ثنا خوان است
 چنان ز کثرتِ عصیانِ دلم پشیمان است
 عیان بر تو ہمہ راز ہے پنهان است

نگاہِ لطف و کرم کن بہ بندہٴ محبوب
 کہ بہر دردِ دل او جز این چہ دربان است

قصیدہ منقبت در شان جناب

اسد اللغات علی بن ابی طالب علیہ السلام

ہلال است ابرویت روئے تو ماہ
 بچرت جانِ من جانِ برب آمد
 دو چشمت عینِ فتنہ بہر مردم
 جہان کیسے شود سوزندہ آتش
 دلم دارِ غمِ بابے چو کوہے

دو زلفت بر رخت ابر سیاہ
 کنون از لطف کن بر من نگاہ
 دو زلفت بھر دلھا دامِ راہ
 کشم از سینہٴ سوزان گر آہ
 تخمِ در عشقت ای جان بند چو کاہے

فلک جورے کن بر جانِ محبوب
 کہ دارِ داو بے خطیے ز شاہے

قطع بند

وصی احمد مختار حیدر
 نہ در دنیا نغمے دارد ز دوران
 بصحرائے شجاعت شرزہ شیرے
 بند پاهم کہ بجا آن شاه جبریل
 فریدون را نغبت را و چه شوکت
 کند شاه شہان از یک نگاہش
 غلام قنبرش سلطان عالم
 بزخم او بود تھمیر الھی
 کینہ ذرہ کوشش نہ و محسوس
 بہر دار دزد نور حق قسبائے
 قسیم حبت و ساقی کوثر
 معیش را منور چہرہ در شہر
 بوصفش لافتنے جب جبریل گوید
 ز لطفش دین احمد گشت قائم
 کجا نسکر من ولایت ثنایت

کہ دارد سر کہ زو در دل پناہ ہے
 نہ از خوف قیامت اشتباہ ہے
 با تسلیم ولایت بادشاہ ہے
 کند پرٹائے خود را فریش را ہے
 یہ پیش رتبہ اش بسم را چہ جا ہے
 بیاید سر کہ با حال تباہ ہے
 گدائے در گہش بہت ز شاہ ہے
 ز رحم او دو عالم را پناہ ہے
 دو عالم پیش او کمتر ز کاہ ہے
 سیر از رحمت اینر دکلاہ ہے
 بر این قول ہمیں برین گواہ ہے
 عدولین در دو عالم رویا ہے
 بفسر مودش نبی شیر الہا ہے
 ز قہرش کفر را حال تباہ ہے
 روو کے طفل بکیشب راہ ماہ ہے

سبک کن از عنایت همچو کاہے
کہ قرطاسِ عمل دارم سیاہے
نسب دارم بجان و دل نپاہے

بہر بارگتہ دارم چو کوہے
ز آفرینہ طگتہ شاہچہ گویم
بجز حبت تو اے سلطانِ کونین

ہمیں خواہد ز تو محسوب میکن
کہ از چشمِ ترسم کن نگاہے

غزلیات

ردیف الالف

غزل

عاشق کش دلرباے زیبا
از لطف ننگِ سر بن لہرا
زلفت شدہ دام بھیر دلہا
از دل شنی ام فداوشیدا
تیر نگہ تو کشت مارا

اے گل رخ مہ لقاے عینا
مردم بغیر اقت اے پیرو
لعلت ہمہ خون عاشقان خورد
دیدم چو دو ابروئے کسانت
چشمان تو ساحر زمانہ

قطعہ بند

الحال رسید نوبت ما

بگذشت بہرہ خویش محسنون

مفتون شدن او بروئے لیلے
 مجنون و فدا بخود شد من
 در کون و مکانست جلوه او
 خشن شده جلوه گر بخونین

آواره بجوه و دشت و صحرا
 خود گشته ز جگر خویش لیلے
 عکس رخ او بجمله پیدا
 دیدیم فروغ او جگر جا

محبوب جنوش باش ازین قال
 تا حال نباشدت هویدا

غزل

چه میخواهی ز بهر کشتنم تیر و سنانے را
 شو در شک جلق آنجا بهر جا یکجا ایجانان
 دو چشمیت فتنه مردم دو زلفت دام انسان است
 خدا را جان من بگذر ز طر ز مردم آزادی
 نذاری اعتماد بر تپ و سوز دلم سنگر
 بود امین ز دور چرخ پرچور و جفا آنجو

که شمشیر نگه کافیت قتل نمیبانے را
 کشائی چین موئے گیویبے عنبر فشانے را
 نقاب از رخ چو برداری کنی مفتون چهارا
 که اکنون تاب جورت نیست جانان لورے را
 که هر دم دارم از عشقت بلب آه و فغانے را
 ببرد از جگر دم مره نقانے مهربانے را

دعا میکند محبوب پیش حق ز شوق دل
 الهی روزیم کن آن لب شکر فشانے را

غزل

در سینه داغ لاله لبان کرده ایم ما

دل وقف مھسراہ رخان کرده ایم ما

از سوز آتش غم بجز تگرے
 در درد عشق روئے تو آئے و نلق بجا
 اکنون گز از طس ز جفا را که جان بنوی
 بر باد داده ایم دل و دین و هوش را

دل سوختیم و سینه چنان کرده ایم ما
 بر خود بهار غم خزان کرده ایم ما
 فرموده سیر آنچه همان کرده ایم ما
 جان را فدائے جان جهان کرده ایم ما

تضمین

خواهیم با دہ کهن دیار نوجوان
 طوفان نوح قطره آب است پیش ما

بیعت بدست پیر معان کرده ایم ما
 در یائے اشک را چو روان کرده ایم ما

محبوب باک حشر نداریم چون آید
 بر لطف شاه سیر و جہان کرده ایم ما

غزل

سوختی دل ز بیوفایہا
 با صنم یکدم بوسم گل
 نیست باکم از آتش دوزخ
 باز جوش حسنون سردارم
 بہر سرد و داروئے باشد

این بود رسم آشنایہا
 بہ ز صد سالہ پارہایہا
 دیدہ ام آتش جہانہا
 خردہ باداے بیہنہ پائہا
 آہ مردم ز لا دو ایہا

اے گدائے کوچہ محبوب
فخر داری بہ پادشاہیہا

غزل

شبیوہ کفر ز سودائے تہانت مرا
خار و در سینہ و پتر مردگی و تنگدلی
واع دل کاہش جان دیدہ پراز خون ہر دم
حاجتم نیت پے روضہ ضوان ایل
آہ سرد و فوج زرد و دل پر درد مدام
ز اہداف کر تو تسبیح ریاضت مگر
و مبدم خون دل از دیدہ روایت مرا
از غم عشق بت غنچہ دہانت مرا
از پیے یاد لب لالہ ز خانت مرا
کوئے دلدار بہ از باغ جہانت مرا
در میان صف عشاق نشانت مرا
ہر زمان نام صنم و روز بہت مرا

باک محشر نبو و پیچ مرا اے محبوب
تکلیہ بر لطف شہ ہر دو جہانت مرا

غزل

اے باد صبا بر برد لب خیر مرا
اے باغ جنان یافت از کوئے تو نوقت
مہرین چون مہر تو ہر روز بجانم
کز آتش عشق شدہ خاک بر گراما
اے خاک بہت باعث تو نظر مرا
سودائے سر زلف تو ہر شب بسراما

باروئی تو خشنده ترا ز روز شب من
 زین راه قدم رنجه نمائی اگر ایجان
 آب دم شمشیر تو از آب بقابه

بے گسیوئی تو تار ترا ز شب سحر ما
 رشک چمن خلد شو و هر گدز ما
 خاک کف پائے تو بود تلج سحر ما

محبوب کن ذکر غم بجز تکرار
 آن کیفیت که گوید بر جانان خنجر ما

غزل

صبا از عارضش ناگه چو بر دار و نقابش را
 بود من کمتر از شمع سحر با حق رو او
 بود تا حشر خواب او و ده چشمش از خیال او
 من اسے یاران دم خونین کمن پیش حق از قدر
 چنان وارد دلم عشقش که گرد و شعله دوزخ

به بینی عالم مفتون جن بے حجابش را
 بود خورشید همچو دره رنگ آفتابش را
 به بندگر کسے در خواب چشم من خوابش را
 بیا دارم بر دوشش گر رنگ شترابش را
 بیا دارم در اگر فردوس سوز اضطرابش را

شده محبوب زار و خوار از خصیان شته کونین
 کین رحم و رحیم لطف بین حال خرابش را

غزل

دلم شد خار خار از درد عشق گلعدار ما
 ز آه آتش افشانم بسوزد آسمان کیس

شدم من بر کنار از جان نیامد در کنار ما
 بود سیلاب صد دریا چشم اشکبار ما

بیک دیدن ہمہ مردم فدائے چشمِ فتانت
 چرا داری تنائے بسیر بوستان جانان
 چو مردم در غمِ ہمین تنے سنگین دگر آرزو
 بچشمِ بلبان باشد گلبانِ خا صحرائی
 غبارے از رہ کوئے نگارے لاله خسارے
 چو جان و آدم بیا دل ز گین تو ایجانان

رہ بودہ غمزہ ات ایجان نجان صبر و قرار ما
 بہ بین از داغہائے سینہ مالالہ نارا ما
 بیا بد سنگ مر مر از پئے لوح مزار ما
 نماید جلوہ در گلستان گر گلزار ما
 بود کحل الجواہر ہر چشم انتظار ما
 پس از مردن بزنگ خون بود خاک مزار ما

بامید و صالت جان و دل کردم فدای محبوب
 کونون رحمتے لبس را جان من بر حال زار ما

غزل

اے رشک ز روئے تو گل یا سمنے را
 نے شوقِ کلم ماڈنہ پر و اے گلستان
 چون گسیوئے مشکینت بدست تو خطا
 ہر جا کہ قدم رنجہ کنی گلبدن ما
 گر برقع بر اندازی از ان رو چو آتش
 در کعبہ و بتخانہ بشد جلوہ حسنت
 ابرو چو کمان است و مژہ تیر و گدگہ تیغ

خارے بدل از غیرت کویت چمنے را
 دیدم چو رخ لالہ لبے گلبنے را
 داری لبست گر سر مشکِ حنتے را
 رشکِ چمنِ خلد کنی اسخمنے را
 آتش زنی ایجان دل بہر مردوزنے را
 سوات سر شنج و دل بر بہنے را
 کے بار کجئے تو بود ہچو منے را

تضمین

افسردہ دل افسردہ کسدا بخنے را

در محفل محبوب مرد عاشق بیدل

غزل

بیاموزد ز زلفت سنبلی این شفته عالی را
 کند بے آب دندان تو الماس و لالی را
 لگاہت میکند شیر نستان شیر قالی را
 دست در دم کند گویا قصا و پر خیالی را
 بسوزاند خدا جان و کس از درد خالی را
 کم صد سال گر صرف سہر نازک خیالی را

کند چشم تو ای جانان نخل چشم غزالی را
 ز رشک نگ لعلت غرق خون شد لعل رانی را
 بیک دیدن شدہ منتون بچشمیت ہو کر صحرا
 کلام لعل جان بخشیت کند صد مردہ رازندہ
 بود بے نور آن چشمے کہ از گریہ بود عارش
 بتعرف میاست در دم مضمون نمی آید

اوا و غمزدہ و عشوہ جفا و نازاے محبوب

ز بہر قتلہم این سالانت شوخ لا اوبالی را

غزل

نیچ عشقم دو ارم بدل شوق طپید ہنہا
 منید انم کہ آموزدیش این طرز رسید ہنہا

بزن آہستہ تر غم بوقت سر برید ہنہا
 خیالش گر بنجواب آید نیاید در برم سرگز

نه بندم چشم خود و گوی بعد از مرگ ای یاران
 جهان کی معطر گردد از شتر میسم او
 هزاران رشک ابروی صنم از قامت هم دارد
 دلم صرف محبت گشت کارش سوختن بهرم
 کند گرسد جفا جانان تحمل بایدش کردن

هنوز از عشق رویش مانده ام مشتاق دیدن
 صباگر در ره کوشش کند یکدم و دیدن
 چنان تیر قدس چون کمان شد از خمیدن
 جگر شد وقف خون گردیده از دیدن یکدیگر
 ز دستش زبر اگر باشد همی باید چشیدن

نه میل کعبه و نه آرزوی بست کده دارم
 بجوئی دل بسبب محبوب میخوام رسیدن

غزل

تاب وئی تو سوخت هستی ما
 زاهد و سحر ریادر دست
 واعظ و شوق کوشتر و تسنیم
 منزل عشق چون نشین ما است

دور حیمت فنر و دستی ما
 ماوز قار و بت پرستی ما
 ما و جام همیت و دستی ما
 برتر از اوج عرش پرستی ما

قطعه بند

زاهدان غرور و خود پرورم
 چشم حق بین گرت بوونی
 سن و ولد را یک بدیم ولیک

طعنه نامے زنی هستی ما
 حق پرستی است بت پرستی ما
 گشت حایل حجاب هستی ما

دید ز ابد چو بت پرستی ما گوشه صبر و تنگدستی ما	بست ز نثار و سحر افکند فخر دار دبه شاهی و جرم و ک
فاکاریم بر در محسوب رشک دار د زمین به پستی ما	
غزل	
چه داند لؤلؤ الهوس ذوق طپیدن تا الفت را	حریق عشق داند لذت سوز محبت را
مطلع ثانی	
قصورم هست اگر نیم حال حور جنت را بگویم شمشیر گر حال سوز در د فرقت را لنگاه تیز او پیدا کند صد گونه آفت را خرام قامت او میکند بر پا قیامت را که دائم به ز تو قیر شوی و عشق ذلت را	چو هستم مشتربی محسن با طلعت را ز بانم صد نزاران شعله آتش بر افشانند دو چشم نیم خوابش فتنه را بیدار میسازد شده دلها بے عالم خون بیاد عمل میگویش گدائے کوئے عشقم تاج سلطانی نمینخواهم
قطعه بند	
چراغے ناصح نادان کنی پسند و نصیحت را	من از روی بتان نور خدا هر خطه می بینم

بصوتِ جلوهِ معنی اعیانِ گرد و بچشم من
نه از حینتِ مناد ارم و نه بیم از دوزخ
بترم میکشان یک حبه گریه خورد و عطف

مجاز آینه باشد دیدن روی حقیقت را
که کیسان دائم اندر عشق جانان خجود است را
نماید برین جام با ده دستار فضیلت را

چنان در عشق مستغنی شدم محسوب آن دنیا
که بهتر دائم از گنج شتر کهنه سنج قناعت را

غزل

نه سکونم حرم است و نه دیر جاست مرا
خطا بود کنم از یاد مشک چین و ختن
گر شتر خنجر و مژگان سنان گمان ابرو
بعشق کشته شدم نیست حاجت کبیر
عجبت مسیح ز جگر علاج آمده است
شدم ز عقل و دل و دین خویش بیگان
بود سیاه پس از مرگ خاک مرقد من

زیارت در دلداری عسا است مرا
سکسب چو از ان زلف مشک است مرا
نگاه تیز صبرم ناوک بلا است مرا
غبار راه در دست کیمیا است مرا
که در و عشق صنم از ازل دوا است مرا
از ان دمی که عم عشق آشنا است مرا
بس چنان سر آن چشم سر رسا است مرا

بعشق نیست رو اشکوه جفا محبوب
که ظلم و جور صنم بهتر از وفا است مرا

غزل در نعت

وجودش شد اگر چه در مجاز از جسم و جان پیدا

ولیکن در حقیقت نور حق شد در جهان پیدا

چو ذات پاک او از نسل آدم در ظهور آمد
 ملائک آمدند از بهر یا پوست چنان نشاء
 شهباش از ظهور تو جهان چون جسم بجان بود
 صبا بوسه ز مویت برد و نانش شکسته گردید
 تنه نشاءا چو حکم عدل سازی در جهان ظهور
 ز خشمت میشود و یکدم آتش سوزان

از ان شد فخر انسان بر همه کرد و بیان پیدا
 که از پرهای شان بر فلک شد سائبان پیدا
 ز ذات تو بحسب انس و جان گردید جان پیدا
 ز عکس تاب ویت گشت مهر خاوران پیدا
 شود و گنجشک را در پنجه باز آشیان پیدا
 بخارتان شود از آب لطفت نبعفان پیدا

ندارد هیچ غم محبوب در دنیا و دین هرگز
 که از فضل خدا شد شافع هر دو جهان پیدا

غزل

دل خار خارش و غم کلمه زاریا
 چون مرده ایم در سر گیسوی مشکبو
 و وزخ ستراره شد و طوفان چو طره
 زیباست ناز و خشم و ادا و جفا
 جان داده ام بیاد لب قامت نگار
 کارم بیاد زلف سیاه تو در سراق

کردم ز جان کنار ده فیت از کناریا
 ز آنز و سجاک بشیه چین شد مزار ما
 با سوز آه و چشم تیرا شکبار ما
 با عجز و سوز و بندگی و انحصار ما
 رویند سرد و لاله ز خاک مزار ما
 اختر شماری است بشهباشی ما

محبوب در سراق بت سنگدل مدام

درِ دل است مونس و غمِ عمگسارِ ما

غزل

قطعه بند

نے تمنائے لقاے حورِ حسینِ دارِیم ما
حورِ حبتِ دلربائے نازنینِ دارِیم ما
چون لبِ سودائے زلفِ عینِ دارِیم ما
زانکہ در دل عشقِ چشمِ نگینِ دارِیم ما
ز آنکہ مہرِ رخِ زہرہِ حسینِ دارِیم ما

نے ہوائے کوثرِ خسلدِ برینِ دارِیم ما
جامِ بادہ کوثرِ سبتِ کوئے جانانِ سبتِ خلد
از خطائے است دارِیم ارِ سبکِ ختن
بر مزارِ ماگلِ نرگسِ باید کاشتن
شد سعادتِ راعطارِ دشرِ می انجبتِ ما

قطعه بند

سوئے کعبہ رو و شفقِ جزبِ حسینِ دارِیم ما
سجہ در دستِ وبتِ در آستینِ دارِیم ما
آرزوئے دفنِ خود در خاکِ چینِ دارِیم ما
در وہمِ در دلِ غمِ ہم نشینِ دارِیم ما

کفرِ ایمانِ راستِ رونقِ از وجودِ ما پھر
قولِ شیخِ و برہنِ یکسانِ بود عشاقِ را
در ہوائے آتشِ عشقِ دو زلفتِ بعدِ مرگ
در فراقِ زلفِ و رخسارِ غمِ ہر روز و شب

بیچ باک از روزِ ستا خیز کے محبوبِ نیت

چون پناہِ لطفِ شاہِ مرسلینِ دارِیم ما

غزل

زما بیگانہ با خصم آشنا گردین گویا

سرت گردم زدی چین پر چین سنجیدہ گویا

قطعه بند

سید زلفت سید مارے لیسر پیدہ گویا
 باغوش بلا نا جان من بالیدہ گویا
 گہے در دل گہے در جان گہے در دیدہ گویا
 بہر سوئے نظر سازم تو پیش دین گویا

نگاہت آفت جانست چوشت فتنہ انسا
 ز بالایت بلا خیز و قیامت از قیامت شد
 خیالت در دل عیشت بجان حسرت بچشم
 بہر روئے کہے منیم جمالت جلوہ نماید

بمعنی در دل محسوب بہر دم جلوہ نمائی
 بصورت از نگاہ چشم او پوشیدہ گویا

غزل

شود از رشک مولیش نافہ خون در ناف آہورا
 شود بل دل انسان چو بیند تیغ ابرورا
 شود سنبل پریشان چون بہ بند چین گسورا
 کہ کردم یاد وقت مردن آن ہوئے سمنورا

کشاید گر گہے آن بعبت چین چین گسورا
 نگہ تیر و سنان خرکان و چو شمش قاتل مردم
 بو در بلغ حیران نرگس از نظارہ چشمش
 بر وید یا سمن و نسترن از خاک گور من

اشترکیسان کند نامید و کیوان از بر او
بجان بہر کس کہ باشت در مشرتقی مہر مہرورا

گل افشانی ازان کردند بر خاک مزار من
کہ وقت نزع یاد آوردم آن محبوب گلرورا

غزل

جان گرفتار غم ورنج و بلا داریم ما

دل بدست دلربائے پر حفا داریم ما

مطلع ثانی قطعہ بند

نئے لقاے حور عین را التجا داریم ما
حور حبت دلبر رنگین ادا داریم ما
آرزوئے دفن در خاک خطا داریم ما
این شکایت بر تو اے باوصبا داریم ما
ز آنکہ در دل عشق چشم سرمہ سا داریم ما
یک نظر بر حال رند و پار سا داریم ما
چون لب سر سودائے زلف مشک سا داریم ما

نئے ہوائے کوشروئے خلد را داریم ما
جام باوہ کوشر بہت و کوئے جانان بہت خلد
در ہوائے آتش عشق دوز لفتش بعد مرگ
خاک گور ما بنزدی زیر پائے آن صنم
سنگ موسے از پئے لوح مزار باسزد
مسجد و میخانہ بنما بد چشم ما کیے
گر ہوس از مشک چین دارم بو دین خطا

ہر سچ باک از روز محشر نیت اے محبوب چون
بمکتبہ بر الطاف شاہ انبیا داریم ما

غزل

کا مذخمت بیا د شدہ ننگ و نامہ ما
 خون جگر بجائے مے آند بجامہ ما
 چون بوئے گیسوئے تور سد در شامہ ما
 خال تو داند زلف سیاہ تو دامہ ما
 زاندم کہ شد بجوئے تو ایجان مقامہ ما
 دریا در رود موئے تو صبح و شامہ ما
 واقف ز لطف لذت شرب دلمہ ما

باوصبا میر بر دل بپیامہ ما
 نخت دل است نقل بیا ولبت دلم
 سو دایے مشک چین و خن کر گنم خطا
 مرغ و دم اسیر نباشد چنان کہ بہت
 نے شوق کعبہ و نہ تمنائے خلد بہت
 در ہجر تو ہمہ گدزد با ہزار غم
 عمارت بہن بادہ کند و اعظا شود

محبوب از چہ غرہ بدینائے دون شتویم
 مثل حباب بہت بدوران قیامہ ما

غزل

پے نقل آمدہ از نختائے دل کباب ما
 کہ بہت این نالائے مانی و چنگ مباب ما
 عذارت ماہتاب و چہرہ تو آفتاب ما
 کہ بوئے چین زلف تبت ایجان مشکناپ ما

شد از روز ازل خون جگر ایجان شرب ما
 نمیدارم تمنائے سماع نغمہ مطرب
 جبین زہرہ نگہ برق و شوق لعل و بلال لبر
 خطایم بہت اگر دارم سر مشک خن و در

سوزد و نه فلک از سوز آه آتشین ما
بود که کمتر از شمع حسر با حین وئے او

نماید علی را آب این چشم پر آب ما
بود و خورشید همچون ذره پیش آفتاب ما

ز شورِ حشر با کم نیت اے محبوب در خاطر
شب بجز صدم لیکن بود روز حساب ما

غزل

ز نورِ چهره تو تیز کبر شود پیدا

ز تابِ عارضت ایجان من نور شود پیدا

مطلع ثانی

ز رنگِ لعل لبهای تو لعل تر شود پیدا
پس از مردن ز خاک گو مرغ غم تر شود پیدا
که صد طوفانِ نوح از اشک چشم تر شود پیدا
که از هر حرف کلک شعله و آگ تر شود پیدا

ز دندانِ تو ای جان من گوهر شود پیدا
چو مردم در سر بوی و زلفِ عنبرین تو
نمایم علی را آب در یکدم اگر خواهم
نویسم شمه گر سوز دل کاغذ همه سوزد

چنان در جان من کرد است جا عشق لب محبوب
که از خاک مزارم لاله آسم تر شود پیدا

غزل

فروغِ ذره کج نور آفتاب کجا

کجاست عارضِ جانان و ما منتاب کجا

خطا است نسبتِ موئے صنم بنا فہمچین
 پر پیشِ رنگِ خوشِ صیتِ نسبتِ گلِ تر
 چہ رونقِ است بزرگِ لبش ترالے لعل
 چورفتِ وقتِ جوانی چہ شوقِ شاہدِ مے
 بسیلِ اشکِ روانم چہ نسبتِ دریا

شمیمِ زلفِ کجا پوئے مشکناں کجا
 کجا است نرگسِ وانِ چشمِ نیمخواب کجا
 گھر تر چو رنجِ یار آب و تاب کجا
 زماں شیبِ کجا عالمِ شباب کجا
 کہ موجِ بحر کجا دیدیچِ پُر آب کجا

مردِ مجلسِ واعظِ زبیرمے محبوب
 کہ زبیرم و غط کجا محفلِ شراب کجا

رولیف البار

غزل

چون لبِ لعل تو ایجان آشنا شد با شراب
 تا ابد سرست مانیم از خسارِ او دمام
 بے جمالِ روئے تو یک جرّہ ام باشد حرام
 کہے بودا بندہ سپہ چون عارضِ تو آفتاب
 داغِ دل دارد ز رشکِ تابِ ویت ما ہتتاب
 بے نگاہِ مست تو پیدا کند تاثیرِ مہر
 گر شبے مہماں شوی در کلبِ احسن ان ما

شد ز عکسِ او برنگِ لالہ عمرِ شراب
 لعلِ میگون تو گر ریزد بکامِ ما شراب
 موسے از ریزد بجامِ از پد بیضا شراب
 کہے بود خشنده چون لبِ عمرِ شراب
 آب شد از مستی آن نرگسِ شہلا شراب
 گر سچ از دستِ خود ریزد بکامِ ما شراب
 نقلِ نعتِ دل کنیم و اشکِ غمین را شراب

میر سدا بھیر من در حبت الماویٰ شراب

اسچنان ستم کہ در محشر بجائے جوئے شیر

از مے عشقش چو اے محبوب محمود مدام
کے کند سر و طبع پر خم مارم را شراب

غزل

بسی فروش و هم نقد جان بہا شراب
منم کہ خون جگر منجورم بجائے شراب
شراب بھیر من آمدن از برائے شراب
مخمر تہت بجائے چنان ہوائے شراب
بجائے کو نیز و تسنیم جہ مائے شراب
کتاب و عظم تو لغیروشی از برائے شراب
بین کہ تا بجاشد بن و فائے شراب
چہ حاجتت کہ دارم لب ہوائے شراب
برو دمام بر ساقی التجائے شراب
ہر آنچہ پیش ازین شد ز ما قضاے شراب

بھار آمد و دارم لب ہوائے شراب
منم کہ نقل کنم نخت دل مثال کباب
کنون چہ تو بہ کنم و اعطاک کہ روز ازل
پس از وفات ز خاکم نہال تاک و مد
ز بہر شوق دل من دہند در حبت
نصیحتم گئی اے و اعظا ر خوری جائے
بجائے آب بے غسل نعتش من کر دند
ز چشم ست تو ایجان مدام محمود
شو ز کیفیت بادہ زاہدار آگاہ
رید موسم گل ساقیا داد اسازیم

ز شاخ تاک قلم سر نامیم اے محبوب
کہ تارقم بکشم شمتہ ثنائے شراب

ردیف التار

غزل

ز عکسِ عارضِ تو حسبِ لوه ماہتاب گرفت
 بنفشہ از سیم زلفِ تو بیچ و تاب گرفت
 ز رشکِ لعلِ لبِبت رنگِ سخنِ شراب گرفت
 شمیمِ از سرِ زلفِ تو مشکناب گرفت
 جهان بگفت کہ خورشیدِ را سحاب گرفت
 ز خیمہ و دہشِ بوسہ جواب گرفت
 ز دستِ من چو صنم ساغرِ شراب گرفت
 بہر آنکہ گوشہٴ دامانِ بو تراب گرفت
 کہ از رسولِ خدا شیرِ حقِ خطاب گرفت
 کہ جبرئیل بدستِ خودش رکاب گرفت

ضیا ز چہرہٴ پر نورِ ت آفتاب گرفت
 ز قامتِ بچمن سرورِ آستی آموخت
 بہ سینہٴ داغِ شدہ لاله از رخِ خوبت
 کرشمہ ات بہ پرسی ناز و دلبری نہ بود
 فلکندگیوئے مشکین چو بر رخِ آن دلبر
 لبم چو کرد سوالِ وصال از آن جانان
 نشاطِ تازہ و عسبر دوبارہ شد حاصل
 مانند باک با و از حسابِ روزِ حساب
 وصی احمدِ محنتِ احمدِ در کردار
 بوصفِ او نتواند کسے سخن گفتن

کند ز لطف و عنایت نگاہ بحرِ محبوب
 کہ حلقہٴ درِ ایوانِ انتخاب گرفت

غزل

رویت چو گل میان تو چون تازانک است

از فرق تا پائے تو ای یارِ نازک است

کردم خیال بوسه خراشیده شد بشش
از تاب ماه چهره او غیر برق شود
ذکر شب فراق مگوئید پیش من

لعل لب نگار چه مقدار نازک است
زان دور چشم بد چرخ یار نازک است
تا بش نمی کشد دل بیمار نازک است

محبوب بر رخش نظریه نکنم چنان
بار نظر گر آن رخ دلدار نازک است

غزل

مرا چنان غم عشق تو در دل افتاد است
بجوئی تو چو طهر میکنم همی بیسم
چنان تیغ غم عشق تو آتشم زده است
بگفت دل بخبرد عشق یار آسان است
چگونه چاره نمایم کجبار و مچکنم

که بے نقائی تو امزیت منگل افتاد است
که صد نهار چو من گشته در گل افتاد است
که شعله اش بسرو سینه و دل افتاد است
خر و بگفت خیال تو باطل افتاد است
که دل بدست جفا کار قاتل افتاد است

و لم خزینه سحر حق است ای محبوب
نهار حیف در اینجا چه غافل افتاد است

غزل

خورشید جلوه گیر ز برق نگاه کیت

دور فلک ز گردش چشم سیاه کیت

کشته گشت دشت و بیا یگناه من
 بر من جنبا نگر دگر شاه ملک عشق
 بر سوز سینه ام اگر ت نیست اعتبار
 در کوئے تو بجا کفتادون گناه من
 جز من که داد جان و دل عقل و دین بباد
 آنرا که جبرئیل کند طویلیاے چشم
 اسجا که قدسیان زاوب بوسه باز مند
 شب ہے کہ ہست رد و جبرئیل اشفاق ام

دانستہ رخ من نمودن گناہ کیست
 در دو فغان و ناله و غمہا سپاہ کیست
 این برق شعلہ زین تپ و آہ کیست
 دانستہ درین نکشودن گناہ کیست
 صحرا و دشت و خار و خار گلہ کیست
 آن خاک پائے پاک کہ و گر در راہ کیست
 آن در گاہ کہ ام کس و بار گاہ کیست
 یار تہ اش پیش خدا عز و جاہ کیست

رے کند با صبی محبوب بہر حق
 کاین بندہ جز جناب وے اندر پناہ کیست

غزل

ز اشکِ خونِ پائش ما شرابے بہت
 گل بہت و شاہد و شمع و کباب و نغمہ نے
 خوش بہت موسم گل در برم بیا دلبر
 خیال زلف تو آمد بخواب شب بدلم
 شمیم زلف تو چون در شام مردم شد

ز نالہ ام و ف مچنگ مئے و ربابے بہت
 بیار ساقی ما جام اگر شرابے بہت
 کہ بتیو در گرجان در دو اضطرابے بہت
 ازان وے دل زارم بیچ و تابے بہت
 سر ہمہ ہمین شد کہ مشکنا بے بہت

دو ابرو سے تو بلال و زح اقبال ہے بہت

لب تو ہرچو شفق عارض تو مخیر تہ ماہ

بیا بسیکدہ محبوب دے دلیر نبوش
کرنیت محتب اینجا کز او حجاب ہے بہت

غزل

بغزہ کشتن و بیری و حفا اینجا بہت
کہ در داین دل بیمار را دوا اینجا بہت
بشک نسبت زلفش کمی خطا اینجا بہت
پے شہادت عشاق کر بلا اینجا بہت
کر شتمہ و نگہ و غمزہ و ادا اینجا بہت
بجوئے میکدہ ام میکدہ کہ جا اینجا بہت
سخن ز شاہد و مے گو کہ مدعا اینجا بہت
ز سوز سینہ مانا غافل خطا اینجا بہت

ز حال عشق چگویم کہ ہر بلا اینجا بہت
ز راہ میکدہ منع ام کن تو اسے و اعط
بہر مشابہت روئے اور و است مگر
نگاہ خنجر و ابرو کمان و شترگان تیر
چگونہ جان بیرم چون زہر کشتن من
بسوئے صومعہ چون میروم دلم از شوق
حدیث زہد و ریاحیہ میکدہ کنی زہد
مراز آتش و زح حذر وہی ناصح

قتلے خویش لعل عشق صنم کن محبوب
کہ در دیند عہد عشق را شفا اینجا بہت

غزل

جان بغزوات دادن حسین زندگاہینہا بہت

اے غمت دل ملا بہ ز شاہد اینہا بہت

زانکہ دلربایان رارسم و لستاینهاست
 و اعظاکن پندم عالم جو اینهاست
 عاشق ترا ایجان این مہ نشاینهاست
 اے سرم فدائے تو اینچہ سرگر اینهاست
 جان و دل ندر سازم وقت جانفشاینهاست
 بدر لقاے من اینچہ مہر بانہااست
 جان من نشا از تن عین ناتو اینهاست

صد جفا بجانم کرد شکوہ بر زبانیتم نیست
 کہ بہ بتکدہ آیم کہ روم سوئے کعب
 سوختن دل و جان را کشتہ غمت کشتن
 مے کشیدہ با مردم تند خوشدی با من
 گر نہی بجویم پافرش رہ کنم سرا
 کشتہ از نگہ مارا جربازہ مے آئی
 ترک چشم قنانت کشت جان مردم را

شکوہ جفاے دوست از زبان کن محبوب
 زانکہ مردن از دستش بہ ز زندگاینهاست

غزل

غم بر سر آمد دل از پزیرفت
 آشفته شد منسکر من اینجا بظارفت
 کہ عشق تو بروے چشم شد چه جفا رفت
 جانم کہ ر بود است و دل من کجا رفت
 با راحت دل آمد و با رنج و بلارفت

از پہلوئے من شب چو مہر تقارفت
 باشکِ خلق نسبت زلف تو نمودم
 از حال دل زار من اے دوست چه دانی
 در عشق چنان بنجو و محوم کہ خب نیست
 این منزل عشق است ازین ہرگز گذشت است

محبوب بود جنبت جاوید کسے را

با در و دل آنکس که ازین دارِ فنارفت

غزل

ہلا لی شد تن زارِ من از یاد و ابرویت
 کہ جان و دل نمودم وقفِ مہرِ حنِ رویت
 سرم گرداگرے جانِ من گردِ رہِ کویت
 کہ از روزِ ازل محرابِ من شد طاقِ ابرویت
 شمیمے گرد بادِ صبا از چینِ گیسویت
 کہ دارم دل اسیرِ دامِ موئے یا سمنِ بعبیت

سراسیمہ شدم جانان ز سو دامنے دو گیسویت
 قصورم بہت اگر دارم ہوائے حور و در خاطر
 بدورانِ من نمیدارم بسزایں در دل تنائے
 ہوائے کعبہ و سجدِ منیدارم بدلِ ایجان
 جہان کیسے شود جانانِ منِ شکِ خطا چہین
 نمیدارم بدلِ شوقِ تماشا ئے گل و سنہین

دلِ محبوبِ خونِ گردید از یادِ لبِ لعلت
 ربوہ و دانش و دینش و چشمِ عینِ جاودیت

غزل

گیسوئے تو رشکِ مشکِ ناب است
 نخلت زدہ نورِ ماہتاب است
 جانہائے جہان بے پیچ و تاب است
 در پہلوئے من دلِ کباب است

اے روئے تو بس چو آفتاب است
 پیشِ رختِ اے پری نرغ من
 از یاد و وزلفِ مشکایت
 نقلِ لبِ لعلِ بادہ خوارت

جان و دل من با خطی است

ز اندم که بداشدی ز جانم

قطعه بند

این مایه عیش شیخ و شاپ است
 مار اسیر نغمه در باب است
 پندار که عالم شاپ است

منع ام چه کنی ز باد و اعط
 ذکر ت همه وقت عظم و پند است
 نپدم مکن از شراب و شاپ

اکسیر بدر و جان محبوب
 خاک کف پائے بو تراب است

غزل

صد تیر جو بر دل و جان جزین زد است
 از آسمان گذشته بعد شن برین زد است
 صد طعمه حسن روی تو بر جو عین زد است
 دل را نمود غارت دستے بدین زد است
 ابرو و کمان خدنگ نگ از کین زد است
 صد بوسه برد و چشم تو آهوی چین زد است

چینی ز ناز کان بت چین بر چین زد است
 هر شعله که آه من از دل برون کشید
 از جلوه ات جمال پری در خجالت است
 گویم چه حال خود که بت کافر زنگ
 خون از دلم روان شد و من بخیب از نیکه
 انسان چرانه و اله شود چون ز عین شوق

محبوب باک حشر ندارد و بدل چو او

دستے بدامن شہ دینا و دین زدوست

غزل

زور دویں غم سرد و عالم آزاوست

ہر آنکھ دل بہتے سرو قاتلے داوست

مطلع ثانی

بیاد وصل تو سر لفظ خاطر مشاوست
لبت چولالہ وقت توشک شمشاوست
کہ خانہ دلم از درد عشق آباوست
کہ این ز حضرت پیرینا ام شاوست

زور دویں تو سر دم دلم لہب ساوست
نجل چشم و رخت نرس و گل اندر باغ
نمودہ ام ہمہ بر باد جان و دالتش و دین
چگونہ توبہ کنم و اعطای از شاہد وے

قطعہ بند

کہ ہر یکے لہم و درد خویش دشاوست
بالفت لب شیرین دگر چو فرما دہست
ہنوز چین خیم کیسولیش مرا یا دہست

بسوز عشق عجب لذتیتاے یاران
بدام کیوئے لیلی کیے اسیر چوقیں
بنفت میدد از خاک مرقد میں مرگ

مکن شکایت جور و جفائے او محبوب
وفا و لطف بدان گرز دوست پیداوست

غزل

خجالت زدہ یاقوت و درویش ز آبت
 مخمور چنان گشتہ ام از جامِ شرابت
 بخشاید اگر بادِ صبا بند نقابت
 از خوردنِ مے کیت کہ گردید حجابت
 ہر کہ کہ دید ساقی مہر و مے نابت
 اے دل کہ رب دوست ز چشمان تو خوابت

روشن شدہ خورشیدِ جہان تابِ نہابت
 سرست بر آئیم ز حسد و صیفِ محشر
 بر باد و ہرجان و دل و دانشِ عالم
 نے و اعظ و نے زاہد و نے محبتِ ایچا
 زاہد شومی آنگاہ ٹوسم شربِ ندان
 گیسوئے کہ کردست پریشانِ دل مردم

محبوب چہ سو دست ازین گریہ و فریاد
 کے رحم کند یار برین چشم پر آبت

غزل

خارے بدل از ان گلِ خندانم آرزوست

نے شوقِ گل نہ سیرِ گلستانم آرزوست

مطلع ثانی

جانِ حزین و دیدہ گریانم آرزوست
 داسے بدل ز گیسوئے پیانم آرزوست

دلِ پُر ز درد و سینہ بریانم آرزوست
 بیچارِ چشمست تو گریدہ ام و لیک

<p>ماندن مثال آینه چیس نامم آرزوست گشته گشت دشت و بیابانم آرزوست در در عشق ناله و افسانم آرزوست</p>	<p>دیدم از آن دے کہ برنج همچو آئینه باغ جان خواهم و در عشق آن نگار دل داده نیم بصدائے رباب و چنگ</p>
<p>محبوب چون بگلپنه حسن ان رسید یار خواندن دگر غزل بر جانم آرزوست</p>	
<p>غزل</p>	
<p>کوئے نگار و آن رخ خشانم آرزوست</p>	<p>نے حور عین نہ روضہ رضوانم آرزوست</p>
<p>مطلع ثانی</p>	
<p>صد جان نثار سازم جانم آرزوست زخمی ز نوکِ ناوکِ مژگانم آرزوست یک بوسہ از لبِ شکر افشانم آرزوست آرے خیارے از رہِ جانم آرزوست ماندن بحال زار و پریشانم آرزوست</p>	<p>بہارِ دردِ عشق و در مانم آرزوست مجرعہ گرچہ تیغِ نگاہت نمود یک یک غمخیز از دو چشم صنم عینِ دعا عارے بود مرا سرِ کسیر و کمیہا در یار و چین کیسویے مشکین آن نگار</p>
<p>محبوب همچو ذرہ بود محسوس و مر چون جلوہ ز عارضِ تابانم آرزوست</p>	

غزل

چہرہ خورشید روشن شد ز عکسِ رو دوست
نافہ مشکِ خلق دار و دم گیسوئے دوست

مطلع ثانی

گل ز خجلت آب گرد پیش رنگِ بو دوست
ریخت خونِ عاشقان را علی زنگین نگار
سینہ را سازم سپہ چارہ افدالش گرسد
کفر و ایمان را نہ انم کعبہ و تجاہدِ صیت
جان گرفتار بلائے غمخوئے نازِ صنم
بعد مردن بر مزارم سر و باید کاشتن
کلب من آتش نشاند نامہ گرد و شعلہ
از جفا و جولاوارِ جسد و عشق من سپرس

سنبل آشفندہ شود از رشکِ چین خود دوست
گشت مردم را نگاہ چشم پر جادوئے دوست
تیر مژگان از لہانِ پر خم ابروئے دوست
مشرّب من عشق گشت و معبد من کو دوست
مرغ دل پانید دامِ حلقہ گیسوئے دوست
زانکہ جان و ادم بیادِ قامت و جود دوست
گر نگارم شتمہ سوز دل خود سوئے دوست
کز ازل این عادت من گشت آن شد جود دوست

بگذر از محبوب از فکر و غم دنیاے دون
تا توانی صرف بہت کن سجت جوئے دوست

غزل

در عشق یار خونِ دل ما شرابِ باہست
محلِ نغمہ ہائے مرغسی نمی شویم
نختِ جگر بیاد لب او کبابِ باہست
کاین نالہ ہائے مانی و چنگِ بابِ باہست

پندم مکن ز شاہد و می شیخ نکتہ دان
 بادوست یک بدیم ولیکن سزا حیف
 ز ہرہ جبین و برق نگہ مسل چون شوق
 اکنون نگشتہ ام ہوا ہے تو مبتلا

پندار این قدر کہ زمان شیب است
 کاین جسم و جان ہستی ما خود حجاب است
 روئے تو مہر و عارض تو ما ہتاپ است
 این آتش از ازل نکل ما و آب ما ہست

محبوب در خیال نداریم باک حشر
 لیکن شب فراق تو در حساب ما ہست

آتش عشق صنم جسم و دل و جانم سوخت
 گرچہ صدیل روان شد ز دوشم از اشک
 کفر سو دایے سب زلف تو بردایمان را
 عالمے غرق شد از ایل سر شکر در آب
 سبق از دیر عفتل چو من میخوانم
 عندلیب از چہ کنی غنم بپرستان
 تیغ ابرو زو و تیر مژہ و خنجر چشم
 سوخت سو ز غم اولیک درین نذر عشق

سوز پنهان بدلم داد و نمایانم سوخت
 لیک یک آہ دل سوختہ میلانم سوخت
 آتش تابش روئے تو دل و جانم سوخت
 ژرفک راتیش سپہ سوزانم سوخت
 شعلہ عشق وے افتاد و دستانم سوخت
 باغبان از لی حبسہ گلستانم سوخت
 شعلہ برق زگاہش سر و سامانم سوخت
 عین کفر ہست چو گویم غم جانا نم سوخت

عاقبت سوزت آتش عشق محبوب
 دل و جان و جگر و دیدہ گریانم سوخت

غزل

سوختن در عشق کار جان ناشاد من است
 در تصور رونا پدید زمان تصویر تو
 تیر تیرگان و کمان ابرو لگامت خنجر است
 خاموشی در زید و خود را سوخت پروانه عشق
 از هجوم ریح و غمها ایم چه می پرسی که چون
 ابرویت نون و دمانت میم و پشیت الف
 از خیال چشم کجول تو ایجان تا بحر
 روی تو گل زلف سنبلی چشم ز گل لاله لب

شکر قاتل وقت قتل شور و فریاد من است
 این خیالم در غمت مانی و بهزاد من است
 غمزه از تزک حشمت عین جلا دمن است
 شکر احسان کردن جان دامن ایسا دمن است
 سوز بار و سنج مولش در دمنه دمن است
 هر دو گیسویت در جیم و چشم تو صا دمن است
 عین خاموشی فغان و شور و فریاد من است
 اسے سمن بر قامت تو سر و آرا دمن است

شکوہ از جور محبوب اگر کنم بیجا کنم
 ز آنکه در راه محبت در دو غم ز او من است

غزل

عشق را بس در دو غم انجام نیت
 ز ابدان را حور و کوثر آرزوست
 بے سرگیسو رویت اسے نگار
 چشم مست یک نظر دیدم بدم

آخر صبح صبح غمیر از شام نیت
 شوق ما بس ز دلبر و سب جام نیت
 یکدم در هیچ صبح و شام نیت
 میل من با باو و با جام نیت

قطعه بند

قول شیخ و برین را نشنوم

مطلبیم با کفر و با اسلام نیت

حاصلم از دیر و سحر و سحر کام نیست
 آرزوئی ملکِ روم و شام نیست
 کامِ دل زان لبر خود کام نیست
 عشق را پر وائے ننگ نام نیست

مشر بم عشق هست و معبد کوشه یابد
 چون گدائے کوشه جانان گشته ام
 مردم اندر عشق لیسکن حاصلم
 چیت گر رسوائے عالم گشته ام

جذبہ و ختم کشفه محبوب را
 احتیاج نامہ و پیغام نیست

غزل

خود دل ربود و ناز و ادا را بجان ساخت
 پرید هر که مشکِ خطا را بجان ساخت
 هر کس که دید رنگِ خنار بجان ساخت
 برگشت و خوف و زخار بجان ساخت
 مینخواست قتلِ ما و بهار بجان ساخت
 پرید هر که نفسش را بجان ساخت
 که جلوه کرد و نور خدار بجان ساخت
 این جسم و جان بهستی ما را بجان ساخت

خاکم بیاودا و صبارا بجان ساخت
 بوئے زمین گیوئے خود و حبان نشانند
 رنگین نبود دست بخون من آن نگار
 زاهد نیافت بار چو در بزم میکشان
 گرفت قیمتِ نگه جان ما صنم
 پامال کرد خاکِ مزارم بصد جفا
 بنمود که جمال بحسن رخ تبار
 با او یکے بدیم و لے بهر استیاز

محبوب هیچ کار نبود خست پیارا

اوجھِ غمِ جرمِ و خطِ ارا بہادِ ساخت

غزل

گلِ خیالتِ زدہ زانِ عارضِ میا ہست

سرورِ رشکِ ازانِ قامتِ عنائے ہست

قطوعہ بند

گاہِ معشوق و گہے عاشقِ تیلے ہست
گاہِ یوسفِ شود و گاہِ لیلجائے ہست
گاہِ در محلِ آرامِ چوسیلے ہست
گہ چو شیرینِ برنج و عارضِ میا ہست
ہر کہ بر حسنِ دلِ افروزِ توشیدائے ہست
صد چو یوسفِ بجمالِ تو ز لیلجائے ہست
ہر کہ رازِ سرِ گسیوے تو سودائے ہست

یا مینِ جلوہ بہر رنگِ نمایدِ سر دم
گاہِ دامتِ شود و گاہِ شود چونِ عندا
بیشہ گردی بودش پیشہ گہے چونِ مجنون
گہ چو فرنا د تلخیِ ہمد جانِ عزیز
خواہد ار حورِ جنانِ عینِ قصورش باشد
ہر پریِ چہرہ بحسنِ تو و ہد جانِ عزیز
گر بود خواہشِ مشکِ خلتش عینِ خطا ہست

سر و شمشاد بر ویند ز خاکِ محبوب

زانکہ او کشتہ عشقِ قدرِ عنائے ہست

غزل

گشتِ دشت و کوہِ را دیوانہ میداند کہ گیت

ذوقِ لطفِ بادہِ راستانہ میداند کہ گیت

تضمین

ذوقِ سوزِ درِ الفت را چه داند بولہوس
 غزینِ بیدل کہ داند جانِ دلِ داؤنِ بعین
 پاسے در زنجیر کہ گہ خاک افتانند بہشت

لذتِ پرسوختن پروانہ میداند کہ صیت
 برون از عشاقِ دل جانانہ میداند کہ صیت
 این ہمہ در عشق او دیوانہ میداند کہ صیت

جلوہ محبوب را داند دلِ پر درون
 قدرِ حسنِ شمع را پروانہ میداند کہ صیت

رولف الحیم

بیارِ عشق را بعد ادا چه احتیاج
 دیدیم چشم و قامتِ رعنائتِ کھنم
 ہر لحظہ چون تجلیِ طور است در نظر
 مفتون شدم چو بر لب و رخسار تو مرا
 از بوئے گیسویت چو شامِ معطر است
 مستیم چون ز بادۂ عشقِ کھنم دم

خوگیرِ مرگ را بسیا چه احتیاج
 مارا بسرد و زنگس شہلا چه احتیاج
 مارا بجلوہِ دیدنیہا چه احتیاج
 پایا سمین دلالہ کھمرا چه احتیاج
 باشکِ چمن و عنبرِ سارا چه احتیاج
 مارا ندوق نشہ صہبا چه احتیاج

از حشمتِ دلم چو پیا بانست حملہ جا
 محبوبِ ہجو قدیسِ صبح را چه احتیاج

رویف الدال

در لغت

خرد بھبرہ و راز معالی محمد
 کہ حق گشت و صافی حال محمد
 بھر بخر خاکِ نعالی محمد
 بدل اشتیاق وصال محمد
 گرفتہم چو دامن آل محمد
 کہ قرآن است و صفیٰ خصال محمد

دل و جان فدای جمال محمد
 مجال کسے نیست و صفیٰ جمالش
 بود خاک بر سر سرے کو نباشد
 سیہ باد روئے کسے کو ندارد
 نماز است با کم ز شوقِ قیامت
 بوصف کسے صفت حاجت شہم را

خدا یا عطا کن محبوبِ عامی
 ہوائے نقابے جمال محمد

غزل

بچین گیسوئے تو عاشقان ہزار اند
 کہ در پس گلِ رویت بسے چو خار اند
 کہ عاشقانِ جمال تو صد ہزار اند
 کہ شایقانِ وصال تو تیس ہزار اند

خدائے روئے تو نشانِ تاجدار اند
 ز غمچہ دہن خود مرادہ کا سے
 دلم اسیرِ زلفت چو شد مشو غافل
 ز نعلِ خویش مرابوسہ بدہ جانان

شدند دست ازان هر دو رنگش محبوب
که دایم از مے محبتش شراب خوارانند

غزل

دل کشید آه و زجان ناله و سر یاد آمد
قامت تو بزمین غیبت شمشاد آمد
رفت با جان حنین و دل ناشاد آمد
که عشقت چه ستم رفت چه بیداد آمد
در دو عشقتی که ز بس نون و ز فرما داد آمد
بوسه از لب آن غنچه دهن یاد آمد

شب بخوابم خم گیسوئے تو چون یاد آمد
چشم و رخسار تو شد رشک ده رنگ و گل
منزل عشق مقامی است که هر کس که در آن
داری از جان حنین من و خسته خیر
پیش سوز دل من هیچ تراز هیچ بود
میخورم خون دل خویش ازان دم که مرا

یاد آن یار جفا کار شدی اے محبوب
جان بشکر آنده بده بجز تو جلا داد آمد

غزل

و لے فارغ هست آنکه اینهم ندارد
خبر از وجود و دو عالم ندارد
که مثلت کس از جن و آدم ندارد

خوش آنکس که خبر عاشقی غم ندارد
سرے را که سوداے عشق تو باشد
چه حسنه است در صورت تو بویدا

خُشک آن کسے کو بدینیا مسرت
بسوزا دآن دل کہ بید رو باشد
ہمہ خرم مردم ز مرہم شود بہ
چو شد شاہد و بادۂ جام حاصل

ز شادی در بنجے ز ماتم ندارد
بود کور آن ویدہ کان نم ندارد
چہ خرم دل من کہ مرہم ندارد
سر من سر شاہی بسم ندارد

چہ رعنا و شوخ است محبوب من کان
تنظیر خود اندر دوعالم ندارد

غزل

سرم سودائے زلف مر لقا مہربان دارد
ہر آنکو مرد در عشقت ز شوخ شہ امین شد
منم مستغنی از کسک دوعالم کاندین عالم
ز غمہائے دوعالم فارغست آنکس کہ نزد خود
شہید ناوکِ ناز و ادائے آن جفا کارم
دو چشم محمود دیدار و چشم پارگر دیدست
بچشم سچ نماید جمال سلی و شیرین
بجز من کہیت اے جاتان کہ در غمہا عشق تو

دل من اشتیاقِ آن لب چون اسفوان دارد
شہید تیر شتر گانت چہ پروائے جان دارد
بجد اللہ بتے دارم کہ حسن جادوان دارد
شتراب کہنہ گلگون و پیارِ نوجوان دارد
کہ ہر شترگان او تیرست ابرو تا کمان دارد
لبم ہر دم ہوا ہے بوسہ زان لعل لبان دارد
فدائے عشوہ و نازم کہ آن جانِ جهان دارد
بدل سوز و بجان در دلباہ و فغان دارد

چہ شد کہ جام مے دارم بچہ دم پر کب محبوب

که یاد ساقی گوشت دل من به زمان دارد

غزل

نگاهت تیر و خنجر میفروشد
که مشک ناب و عنبر میفروشد
دمانت قند و شکر میفروشد
که آن الماس و گوهر میفروشد

حیثم تو عجم میفروشد
چه سودا میگت زلف بیاهت
لب شیرین تو رشک نبات است
دکانداری و دندانت چلویم

چه نادان است ای محبوب آن کو
سخن با گوهر و زهر میفروشد

غزل

قند و نبات و شهد و شکر در دمان رسد
گر شعله ز سوز دلم در جبین رسد
بر سینه ام ز دست صنم گریزان رسد
سودا سینه چلین کیوسه عنبر فشان رسد

هر که که ذکر لعل لببت بر زبان رسد
سوزنده تر ز آتش دوزخ شود بهشت
تا شیر آب چشمه حیوان کند بن
دیوان می شوم ب سرم گرشه بخواب

تضمین

خوبان و آن گفتند که کس زبان رسد

شادم اگر جفا کنی و گروفا از آنکه

گر بس بر لب زلف دستان رسد

پوسته شهید و قند بریزد کلام من

محبوب رفت عمر بعبصیان و لے چپک
چون شافعم بچش ریشہ دو جهان رسد

غزل

چو دندانش گوهر صفا ہے نثارو

چو رویش مر و خوشیائے نثارو

مطلع ثانی

چو من کس دل میں تلاءے نثارو
ولیکن سر مو فاسائے نثارو
چہ درد و دم کان دوا ہے نثارو
ز مہر بت مر قاسائے نثارو
سرگیو ہے مشکائے نثارو
مریض محبت شفا ہے نثارو
بدل اشتیاق نقاسائے نثارو

کے ہسچو او دلربائے نثارو
سر اپائے حسن بہت و خوبی بت من
زر و ز ازل شد بھر درد و درمان
سیر روئے باد آنکہ در سینہ داغ
بود خاطر او پریشان کہ در سر
طیب است حیران بدربان دروم
بود کور چشم کسے کو ز جانان

دلہ جزے و وصل محبوب ہرگز
بدوران دگر دعائے نثارو

غزل

بدر و عاشقان خاکِ سہسہا سیر میگردد
 چنان بر صفحہ کاغذِ غمشِ سہسہا سیر میگردد
 کہ از رسوا شدن در عاشقی تو قہیر میگردد
 کہ تدبیرِ شفافیت از دمِ شہسہا سیر میگردد
 زبانِ من شتر افشانِ گتہ سہسہا سیر میگردد
 دلِ مسکینِ مخزونِ پیشِ ادخچہ سہسہا سیر میگردد

پائے دل سہسہا زلفِ صنمِ سہسہا سیر میگردد
 بگویم شہدہ گر حالِ عشقش از زبانِ سوزد
 مکن پروائے ننگِ و نام اگر خواہی صال او
 موثر کے شود در دلِ مارا دمِ عینسی
 بیانِ دردِ پش را چنان سازم کہ در گفتن
 زند تیرنگہ مارا چو آن ترکِ کمانِ ابرو

ندارد باکِ غوغائے قیامتِ خاطرِ محبوب
 کہ در محشر شفیعتش شہسہا سہسہا سیر میگردد

غزل

زہرِ ناسورِ من صدِ حجبِ آوازمی آید

بزخمِ جانِ ننگِ افشانِ چو آن طنائی آید

مطلع ثانی

بجانِ عاشقانِ نازش شتر اندازمی آید
 بہادہ سہسہا صد عاشقِ جانبازمی آید

بتِ اکتسِ زخمِ چون با ادا و نازمی آید
 برون از برقعِ آید گر خشتِ سہسہا راز او

کہ اندازش کرامات و روزِ نازِ اعجازِ می آید
مے اشکِ از دو چشمِ فاش سازِ رازی آید

ادائے ناز و اندازش زربانِ مہنِ جہانِ سازد
بدلِ گفتم کہ پنهانِ دارم این سوزِ غمِ عشقش

اسیرِ دامِ زلفِ ادبِ شو گفتم بدلِ محبوب
ز سودائے جنونِ لیکن بسویش باز می آید

غزل

آنرا کہ بدلِ محرت سے ماہِ جبین باشد
دیکیش بتانِ ایجان چون رسمِ حنین باشد
گر کعبہٴ دین باشد و رخلدِ برین باشد
میل و گرش نبود گر شاہِ حسین باشد

از جورِ فلکِ اسخس کے خوار و حزین باشد
جانم لستم کشتی بھی گز نکتہٴ شکوہ
بہر گز نہ گم نسبتِ با خاکِ دستِ جانا
ہر کس کہ لبر و ارد و سودائے سرِ زلفت

در و درے لغتِ محبوب بود کیسان
گر شاہِ زمین باشد در گوشہٴ نشین باشد

غزل

چو بیدل کہ در نرمِ جانان نشنید
ز تیرش چو در سینهٴ پیکان نشنید
ہمیشہ چو زلفتِ پریشان نشنید

غمتِ جانِ من در دلِ وجان نشنید
دلِ شکرِ احسانِ قاتلِ نساہ
ہر آن سر کہ سودائے زلفِ تو دارو

با پینه روی تو هر که حیران
گل رویت از حور جنت نه بیند
همه را کند غارت دانش و دین
قصور است اگر حور و جنت بخواد

بود سپهر آینه حیران نشنید
به گلزار رضوان پشیمان نشنید
بت من چو در بزم خوبان نشنید
بگلشن کسے کو حبانان نشنید

تو منصف شو ایجان که تا چند محبوب
بامید وصلت پریشان نشنید

غزل

غبار راه تو در دیده طویا گردید

جفای تو بمن ایجان به از وفا گردید

مطلع ثنائی

امید وصل تو ام داروی شفا گردید
غلط نمودم و شکرم درین خطا گردید
هر آنکه با غم عشق تو آشتا گردید
و نه که شیفته زلف مشکا گردید
لگا چشم تو ام عین مدعا گردید
خراب باوه تو رند و پارسا گردید

بدر عشق تو جانم چو مستلا گردید
بشک نسبت زلف تو کردم ایجانا
و عقل و دین و دل خویش گشت بیگانه
نکر دیار چین و خطا و مشک خن
ادا و ناز تو اے دلبر آرزو دل است
بناز و غمزه نوشیج و برهن شیدا است

دہانت از پئے ہا چشمہ عجب اگر دید
کسے کہ مشتری محسوس رفق اگر دید
دلہم چو والہ آن چشم سرہ ساگر دید

ز چشم ست تو ہستند جملہ مردم ست
خرید مغت متلع گر ان بقیمت جان
برنگ سرہ بو و خاک مرقوم بیگ

چنان امید و فادارم از نعم محبوب
کہ یار من بت عیار پر حیف اگر دید

غزل

سبنل نخل از زلف چلیپائے تو باشد
نخلت زود و خورشید ز سیماے تو باشد
گر دلبر ما در پر ما جاے تو باشد
اے جان من آنرا کہ منائے تو باشد
این مستقیم از خبر عصبہاے تو باشد
اگس کہ ز دل والہ و شیداے تو باشد
جان دادم آسان چو پایماے تو باشد
آنرا کہ سرِ عمل شکر خاے تو باشد
کے ہمسری اگس با قدر عنائے تو باشد

اے لالہ بداع از رخ زیبائے تو باشد
اے رشک بہتاب از ان عارض تابان
قربان بکنم جان و دل و دانش و دین را
گر آرزوے جو کسند عین تصور ست
سرست بر آیم ز حمد و وصف محشر
لے سجدہ سوئے کعبہ و بنے تنگدہ آرد
با بیغ چه حاجت ز کئے گشتنم ایجان
صد سال اگر ز سر خورد نامخ و نان نیست
گر سر و کشتہ سر بر تو عین خطا ہست

محبوب شزارے کہ جہان ز بدے سوخت

شاید ز تپِ آہِ شمر ز اے تو باشد

غزل

عرقِ زروے تو ایجان گلاب میسازند

ز بوبے گیسوے تو مشکِ ناب میسازند

مطلع ثانی قطعہ بند

و پارہِ عجبِ گرما کباب میسازند
 ز نالہِ ام نے و چنگ و رباب میسازند
 ز برگِ گل پے رویش نقاب میسازند
 اساسِ خانہِ خود بر حساب میسازند
 ہزار دستہ و گریہ کتاب میسازند

بتان ز خونِ دلم چون شراب میسازند
 ز اشکِ خوبی ما میکنند زنگِ خا
 مباد تا کہ گزندش ز چشمِ بد مردم
 قیامِ دہر کسائے کہ در خیال آرند
 ز در و عشقِ تو جسے رسمِ ہی گردو

بمشتقِ حسنِ بتانِ دل مدہ تو ہے محبوب

کہ خانہٴ دل و دین را خراب میسازند

غزل

شدم از خوشبختی بر گمانہ تنہا اینچنین باید
 پے دل بردنِ مانشوخ رعنا اینچنین باید

بھسے انہم دیوانہ شیدا اینچنین باید
 بتے دارم پریروے بجا جوے تم جو کو

نگاہِ چشمِ بیمارش کند صد مرده رازندہ
 ز سوداے سرسویش پریشان خاطر جسے
 بیک دیدن ربودہ چشم مستش ہوش مردم را
 بیک جامش شدم مخمور از روز ازل یاران

قتیلِ درِ عشقِ راسخا اینچنین باید
 بدام مرغِ دل زلفِ چلیپا اینچنین باید
 بتان راست و میگون چشم شہلا اینچنین باید
 پے سستی عشاق صہبِ اینچنین باید

خمراب و بنجود اندر کوچہ نا آوارہ میگردم
 شدن در عشق سے محبوب سو اینچنین باید

غزل

دانش و صبر و قرار از دلم آن رعنا برو
 کرد نجلت زوہ مر از حبسین پر نور
 عقد و ندانش ربود آب الماس و گھر
 نسبت زلف تو بامشک ختن عین خطا
 غرق شد گل بعرق پیش عذارت ایجان

دل و جان را بنگاہے ز من نشیدا برو
 رونق جلوہ خور را بر رخ زیبابرو
 رنگ یا قوت میں از دولب آن کیتا برو
 چشم خمسور تو کجسرا صہبِ اینچنین
 نگہت مشکِ ختن کیسے عنبر سا برو

جان و دین و دل محبوب بیک غمزہ ناز
 دلبرے عشوہ گرے سیم برے رعنا برو

غزل

بیار محفلِ عشرت کہ وقت وصل یار آمد

منغنی نغمہ سر کن کہ یارم در کتار آمد

برو اسے واعظِ خود میں کتابِ عطر بردار
 کسے کو یک نظر آن وے گلگون تماشا کرد
 لبست لعل بختان و دمانت چہتمہ حیوان
 بہ از کل الجواہر شد پے چشمِ دلِ مردم
 نذارم مھر بانی خبر غمِ عشق تو اسے جان
 کبابِ آتشِ شوق تو رند و پار سا گردید
 جہنم شعلہ گردید چون آسم فشاں آتش

بدہ ساقی مے گلگون کہ فصلِ نو بہار آمد
 گل گلزارِ حُبّت در دو چشمش عینِ غار آمد
 دو چشمت فتنہ انسان دوزخعت مشکبار آمد
 بہمراہ صبا گر از رہ کویت غمبار آمد
 کہ دردت دار و ام گشت و غم تو غمگسار آمد
 خرابِ بادہ ذوقِ تو مست و مہوشیار آمد
 سمندِ قطرہ گشتہ چو چشمِ اشکبار آمد

چہ پروا ہے بسیرِ گلستانِ محبوبِ مفتون را
 کہ رویت لالہ و قد تو سر و جو تبار آمد

غزل

آپِ دم تیغِ تو بہ از آبِ بقا باشد

بیا غمِ عشقِ ترا در دو اشد

مطلع ثانی

خوشبیزر رشکِ بِنُح تو رو بقفا شد
 جانانِ خسمِ ابروئے تو شمشیرِ قضا شد
 چینِ شکنِ گیسوئے تو دامِ بلا شد

زان روز کہ حسنتِ بھان جلوہ نما شد
 شرکانتِ سنانِ تیز گہ چشمِ کمانکش
 چشمانِ تو شد فتنہ زینِ خاطرِ مردم

نامید و زحل از پئے او آمده کیسان
سودائے سیر زلف تو با برہمن و شیخ
درنگ کجا رنگ چو رنگت بودے عمل

آزاکہ بدل مھر تو اسے ماہ نقاشد
بر جلوہ رویے تو فدا شاہ و گد اشد
رنگ لب او بود کہ این جلوہ مناشد

تضمین

این رنگ خانیت بر آن دست نگارین

خون دل ما بود کہ انگشت نماشد

محبوب کن شکوہ ز غمہاے محبت
کاین دولت در دست عشق عطا شد

غزل

باز سوداے حسن و در سرمای آید

عیش و راحت بر و درنج و بلامی آید

مطلع ثانی

شوخ طناز چو باناز و ادا می آید
کیسے آشفته شود جان و دلم شب در خواب
جان نیا بد بچیان مردہ صد سالہ ازو
آن قدر ہست نزاکت کہ ندارد تابش

بر عاشق گرشہ تضا می آید
در خیالم چو سیر زلف و دوتا می آید
چون سیجا بدرش بھر دوا می آید
بوئے گل گریشا مش ز صبامی آید

نقش من می طپد اندر مردم بعد از مرگ
نگہت تیغ بلا بر وئے تو عین کمان
چشم قتان تو صد فتنه بجان مردم
کار اکسیر پدر دول عشاق کند
داری ایجان جگر از غم دور عشقت

چون بیادم ز تو آن جور و خصامی آید
نوک مژگان پئے ماتیہ قضامی آید
غمره ناز تو هم سزا د بلا می آید
خاک کوئے تو چو با باد صبا می آید
کہ چہا برس من رفت و چہا می آید

ہرگز از جور منم شکوہ کن اے محبوب
لطف دان گر بستر رنج و بلا می آید

غزل

سجدہ کا جسم ز ازل گوشہ ابرو تو بود
حالیہ سجدہ نامیم بسوئے کعبہ چنان
شیوہ کفر گزشتیم و گزشتیم ز دین
چہ پری و ملک و حور و چہ انسان چہ طیر
خود تو موسیٰ شدی و طالب دیدار و لیک
زرگس و سنبل دگل را چو بگلشن دیدیم
خود تو مجنون و زلیخا شدی و عاشق زار
کعبہ و تبتکہ گزشتیم و بجز جا کہ شدیم

دام جان و دل من حلقہ گیسوئے تو بود
معبد و قبلہ من روز ازل کوئے تو بود
کہ زمیثاق دلم بستہ منہ دئے تو بود
ہمہ جان دادہ یک غمرہ جادوئے تو بود
جلوہ طور چو دیدیم ہم از روئے تو بود
ہمہ جارتگ تو بود و ہمہ سو بوئے تو بود
جلوہ لیلی و یوسف ہمہ از روئے تو بود
ہمہ جا مطلب ما جلوہ از روئے تو بود

فانش این راز کن باش خموش اور محبوب
کامچنین قال بھبہ حال نہ از خوئے تو بود

غزل

تار و زار ابد جانم در سنج و بلا افتد
گاہے گزرت آنجا گر باد صبا افتد
در پائے دل زارم زنجیر بلا افتد
زاندم کہ در او یارے از یار جدا افتد
از لطف نگاہ تو گر جانب ما افتد
ابروئے تو پر جانم شمشیر قضا افتد
پر چرخ سرد دہ ساغر خموش چو با افتد

گر از برم آن دلبر یک لحظہ جدا افتد
مُشتے ز غبارِ مادر کوئے صنم افکن
سو داسے سر زلفت چون در سر ما آید
ماندن بہ تپ و وزخ صد سال بود بہتر
بر آتش دل سیلے از آب بقا آید
تیرت نگاہ تو شکر گات سنان بردل
ساتی ہمہستان را جامے گلگون داد

چون نیست بچویت جاز افتادگی دلہا
فرما کہ دل محبوب ایمان بجا افتد

غزل

قبلہ خویش در پیرغان ساختہ اند
ہمارگیسوئے تو از رشتہ جان ساختہ اند

عاشقان مذہب خود عشق بتان ساختہ اند
خال روئے تو سویدائے دل عاشق بہت

فرق دینستی و هست و ناین تو بود
چشم بیمار تو رنجور دل مردم کرد
چشم تو خنجر و الماس مژده تیغ نگه
قصر فردوس سخا دهند و نه آب کوثر

آنچه در دهم و گمان نیست میان ساخته اند
نوکِ مژگان بجگر ناچوسنان ساخته اند
غمزه ات تیر و دو ابروت کمان ساخته اند
عاشقانیکه بجوئے تو مکان ساخته اند

قطعه بند

عاشقان راز غم و دوزخ و نئے شوقِ جنات
ندیبِ عشق گرفتند و گذشتند ز دین

جسم معبود نئے دیرمغان ساخته اند
قبله و کعبه خود کوئے تیان ساخته اند

حالیازمے بو عشق چنان تو بیکند
ور ازل طینت محسوب چنان ساخته اند

غزل

چو رخ نما بچمن آن شگفت رو گردد

بیسینه داغ گل از رشکِ نگ او گردد

مطلع ثانی

چرا ز سوخته جان از حسد و گردو
چو وصفِ چینِ جسم زلف تو بیان سازم

چو مهربان بمن آن یار هم رو گردد
و بان بوقت سخن سرمه در گلو گردد

ز لطف بر سر گورم بکن قدم زخب
 ز تابِ ماه شود پر عسری رخ نازک
 خطا است گر بس آرد سرے ز شکِ حنق
 ز بھسرا و ہمہ کیسانت ز ہرہ و میخ
 بکن زیارتِ روئے چو صحیفِ جانان
 بسوزنِ مژہ و رشتہ دو گیش

کہ خاکم از کفِ پاسے تو مشکبو گردد
 بروئے او شبے ارماہ رو برو گردد
 دے کہ شفیقتہ زلفِ مشکبو گردد
 کسے کہ مشتری مہسرا ہرہ و گردد
 دلا بخونِ جگر گر ترا وضو گردد
 بود کہ چاکِ دل زار من رفو گردد

چکو نہ جان سلامت برو کسے محبوب
 کہ عاشق بت عیارتن ز خو گردد

غزل

پے سیر چین گر جلوہ گر آن نازنین گردد
 شو ذخیرہ نگاہِ مہسرا از نظارہ نوزش
 ز مشکِ چین اگر در دستِ سر خطا دوست
 بگیرد بر نگاہِ چشمِ آہو صد ہنر آہو
 خورد خونِ جگر از رشکِ لعشِ معرمان
 ندا سازم بر آندم سر صد حضور و سیمارا
 بود عینِ قصور ہمہ او گر عاشقِ رویت

ز قد و خندا و خجالتِ سر و دیا سمن گردد
 مقابلِ مہ اگر یکدم بان زہرہ چہلین گردد
 کسے کا شفیقتہ سودائے زلفِ عنبرین گردد
 کسے کو کشتہ تیغِ نگاہِ شہر گین گردد
 نخل از گوہرِ دندانِ او دتر شین گردد
 بعسے گردے آن یار با من چمن شین گردد
 بجنّت یا بلِ صن و مجالِ جو عین گردد

صبا گر بوسے کیسویت برد آجماز رشک او
منہ ہرگز سر دیر و حرم در سر قدم برزن
گہے در دیدہ گہ در دل نگارم جلوہ بنماید

بجائے نافہ پر خونِ ناف ہر آہو عینِ گرو
براہِ عشق کا بنجا اتحادِ کفر و دین گرو
گہے بے پردہ می باشد گہے خلوت نشین گرو

منہ محبوب سودائے خم زلفِ تبان در سر
مبادا کرے جان تو مارِ استتین گرو

غزل

گر چہ پیوستہ تبین رنج و ہلائے دارد
آفتاب استرخ و مہر جبین بق نگہ
جگر م خون شد و لعل لبِ جانان گردید
چسیت گر برہمن و شیخ شدہ مغتولش
شوخی و دلبری و ناز و ادا می باید
مرغ دل چون نشود صید کہ بہر شصیاد
اثر زہرہ و کیوان شدہ کیسان پڑاو
پر قصور است بحسن رنج زیبائے تو حور
پدر بقدر شدہ پیش خدات ایمان

لیکنم شتاو باسید و صلائے دارد
عارضش بدرو و ابرو و دو ہلائے دارد
این سویدائے دل بہت کہ خالے دارد
بت من نام خدا حسن و جمالے دارد
شاید آن نیت کہ حسن از خط و خالے دارد
دام کیسوئے کج و دانہ خالے دارد
ہر کہ مہر میر خورشید جمالے دارد
کے پری پیش جمال تو کمالے دارد
رشک از ناخن پائے تو ہلائے دارد

پند او کے اثرے در دل محسبوب کند

واعظِ شمسِ عربتِ خامِ خیالے دارد

غزل

دامِ عیش و سرورِ زمانہ او دارد
 خدایا سمن و مسیچو لالہ رو دارد
 گھریہ پیشِ رخِ او چہ آبرو دارد
 بسرِ کسے کہ سرِ زلفِ مشکبو دارد
 دلم کنون چہ عجب گر ہوا ہے او دارد
 بجنِ خویش چو آئینہ رو برو دارد
 کسے کہ دیدنِ رویے تو آرزو دارد
 بیاید آنکہ سخنِ جگر و ضو دارد

ہر آنکہ جامِ مے و یارِ نیک خود دارد
 دہن چو عنقہ قدش سر و چشم چون بگس
 نخلِ زرنگِ لبش لعلِ در بدشتان است
 خطا بود کند ارشوقِ سپرِ چینِ خنتن
 بآب و خاکِ منت از ازل چو آتشِ عشق
 بحیرتِ تم کہ پسرِ اخو دنی شود مفتون
 بود ز عینِ قصورِش اگر بخواد حور
 پیے جنازہ عاشقِ بکرمِ تو ہی عشق

چگونہ جانِ بسلاست برد کسے محبوب

کہ دل بدستِ جفا کا تبتِ خود دارد

غزل

نگہش تیر و دو ابرو و کمانے دارد
 چہرہ او گل و چون عنقہ دمانے دارد

غمزہ چون خنجر و مژگان چو سمانے دارد
 چشم او ز گس و لالہ لبِ عارضِ جمن

فرق درستی و ہمت و دانش گردید
شوخی و تاز و ادا از پٹے و لبر باید
آہ سرد و بیخ زرد و دل پر درد دمام
ز سیر کعبہ لبر دار دوئے خواہش خلد

آنچہ در وہم و گمان نیت میانی دارد
نہ کہ چون سرو قد و غنچہ دمانی دارد
عاشقِ روئے تو این جملہ نشانے دارد
سہر کہ در کوئے بت خویش مکانی دارد

بت من جلوہ بھر زنگ نماید محبوب
کس نداند کہ چہ نام و چہ نشانے دارد

غزل

ولم را در دورا ناست بیماریا نچسین باید
بیک دیدن ربوہ چشم مستش جان مردم را
شدہ تیر قد من چون کمان از یاد او یلان
جغل شد سرو و تر گس سنبل و گل در گلت ہنا
بماند تا ابد مرغ و لم پاسبان گیسویش
بدر مالش شدہ در ماندہ صد لقمان افلاطون
شوق گرفت زنگ خون ز رشک اشک خونیم

غمم در جسم چون جانست غمخوار ایچسین باید
پٹے دل بردن عشاق دلدار ایچسین باید
ز بہر دلبران ابروئے خمدار ایچسین باید
بتان را قد و چشم و زلف رخسار ایچسین باید
بدام حلقہ زلفش گرفتار ایچسین باید
بتان داستان را چشم بیمار ایچسین باید
ز بہر عاشقان چشم خونبار ایچسین باید

چمن شد سینہ ام از دغما عشق آن گلرو
بسیر عاشقان محبوب گلزار ایچسین باید

غزل

چاک گر دیدہ سحر تو گر بانی چاند
 بر زلف سیات مین مسلمانے چاند
 زود خواہند شد آباد سیا بانے چاند
 گر چه کردند دلا بھر تو در مانے چاند

زاشک تر نشد نعم عشق تو دامانے چاند
 خم ابروت ربو و آبرو بے صد محراب
 گر چنین جوش جنون ماند بھر عشاق
 خاک پایش شد گسیر بدروت خاست

ابرویش عین کمان تیر مژہ تیغ نگہ
 شدہ محبوب بے قتل تو سامانے چاند

غزل

زنگِ روئے تو چو درِ عدسے ساختہ اند
 لبِ علت چو عمیق میسے ساختہ اند

بوئے موئے تو چو مشکِ ختنے ساختہ اند
 در و ندان تو بر و آب ز الماس گھر

قطعه بند

عارضت عین گل یا سمنے ساختہ اند
 جان من جسم تو گویا چمنے ساختہ اند
 آنچه در دم نیاید وہے ساختہ اند

چشم تو ز گس و لالہ لب و گیسو سنبل
 قامت سرور و ان غنچہ دہن روئے تو گل
 نیست معدوم و نہ موجود میانت ایجان

جنت از خاک در سپو توئی شدید
 روسوئی دیر نیارند و نخواهند سرم
 بوئی از چین بسز زلف تو در روز ازل
 مطلب هر دو یکیه هست و از پی فصل

دو رخ از سوز دل همچو منی ساختند
 عاشقانی که بکویت وطنی ساختند
 برده زان نازقه مشک ختنی ساختند
 آن یک شیخ و دیگر برهنی ساختند

جلوه گرد همه جا هست جمال محبوب
 نام تهمانه و سجد سخن ساختند

غزل

خوشید من چو جلوه ناسوئی بام شد
 آرام روز رفت بیا و رخت مرا
 از همه رسید مرغ دل زارم اے صنم
 منی آرزوئی کعبه و تهمانه را کند
 شد گشته عالمی ز سنان نگاه تو
 گر لاف غشقا بازی و زندی ز خطا هست
 عتنامه برین میکره و اعظمنو چون

دایغ ز رشک در دل ایه تمام شد
 در شب بعشق زلف تو خوابم حرام شد
 خالی تو دانه زلف سیاه تو دام شد
 آنرا که زیر بام تو ایجان مقام شد
 از خنجر کشمیه تو قتل عام شد
 آنکو اسیر سلسله ننگ و نام شد
 واقف ز لطف لذت شربت نام شد

محبوب چون بکلیه خسران رسید یاد
 میدان که مرغ چرخ سعادت بدام شد

غزل

از تابِ عندها رت میرتابان گلده دارد
 از رنگِ لبِت لعلِ بدخشان گلده دارد
 از قامتِ توست و گلستان گلده دارد
 نخلت زده چون شد و طوفان گلده دارد
 از رشکِ حسدِ حیب و گریبان گلده دارد
 رنجید ز من کوه و بیابان گلده دارد

از حنِ رختِ مهرِ درخشان گلده دارد
 رشکِ هست ز دندانِ تو الماس و گهرا
 سبزلِ مغل از گیوئے پیمان تو گر دید
 از سبیلِ سرشکم که بعشق تو روان شد
 از دستِ جنونِ دامنِ صبرم چو شده چاک
 از بسکه بگر دیدم و پامال نمودم

آن آه جهانسوز محبوب برآمد
 که ز شعله آن آتش سوزان گلده دارد

ردیف الراء

غزل

جان فدا کردم هم مهرِ حسنِ زنگین نگار
 لاله روئے یاسمین بوئے نگارِ گلندار
 از سر زلفِ سیاهت شد تن من سپهر تار

روز و شب دارم لبِ سرود آرزفِ مشکبار
 راست قدمی کج او یسین بر سنگین دله
 از لنگاره چشمِ مخمورت دلِ مردم خراب

موسم گل بر آمد و لب مردم در بریا
 اے اسپر دام زلفین تو ہر دانا دلے
 گر تو بختا می بر عنائی حسن و لب سہری
 تا کہ رفتی از کنار من تو اے جانِ جہان
 خواستم دارم بدل نہان غم عشقت و یک
 ناصحانہ منے منہر با بادل دیوانہ ام

ساقیا جامے بدہ آمد زمانِ نوبھار
 و اے خراب لعل میگون تو جان ہوشیار
 عاشقِ جانناز چون من نیست کس در روزگار
 گشتہ ام بحیر من از جان و دل خود بر کنار
 آہ آتشبار و اشک خونیم کرد آتشکار
 زانکہ جسوں رالبعقل خود نباشد اختیار

رفت عمرش گرچہ در عصیان لیکن نیت باک
 بہت چون محبوب بر فضل خدا امیدوار

غزل

روئے خوبت صنما بہت چنان مایہ نور
 تالیشِ عارضِ تو غیرتِ ماہِ تابان
 زلفِ مشکین تو سودا لبِ مردم زد
 گر تپ سوزِ دلم و دل وریا افتد
 گرچہ دورم ز درت لیک بدل تزد و یکم
 نیت تہا دل من شیفتہ تو کہ نمود
 اتفاق من و تو چون شود اے دلبرن

گر مساوات کند حور بود حسینِ قصور
 نور سیما ئے تو شد رشکِ وہ جلوہ ہور
 چشم ہمایہ تو کرد است جھان را رنجور
 شود آن آتش سوزان چو روانِ مہجور
 بہت یکسان غم عشقت چہ بغلیت چہ حضور
 جلوہ حسن و جمال تو جھان را محصور
 من بجز تو حسین و تو بعتلم سرور

در عشق تو چنان کرد بجان من جا
شعله آتش سوزان ز زبانهم خمبیزد
گرچه صد تیغ جفا بر سر این خسته زنی
دل بسنون مرا و عظم مرا و اعظم

کز غمش هر سرن گشته بشکل ناسور
شتمه از غمشم هر توکنم گزند کور
هر دم از جان و دل از لطف تو هستم شکور
زانکه دیوانه ز بند است و نصیحت معذور

رفت عمر تو بعضیان همه لیکن محبوب
تکیه بر رحمت او کن که هو الله خفور

غزل

اے ماه و خور از عکس رخت یافته تنویر
اے کشته در دیو تو شده زنده جاوید
از گهت زلف تو معطر ختن و چین
از جوشن تختی شود آن نقش بدیوار
بر صغوه جان و دل من حرف غم عشق
دل سوختن و کشته شدن در غم جانان
افسانه بسنون شده محو از دل عالم
بیار دو چشمت شده جان همه مردم
در و دل من بنشود ز آب بقا ز آنکه

از جلوہ حسن تو جہانے شدہ تسخیر
رسوای عشق تو بود باعث تو تسخیر
از تاب رخت آب بہ پنجاب بکشید
نقاش کشد گرز رخ پاک تو تصویر
از روز و زائل کرد رقم کاتب تقدیر
از عشق عطا گشت من منصب و جاگیر
ز آن روز کہ عشق من و تو یافتہ تشریح
در پائے دلم گشت سر زلف تو زنجیر
تدبیر شغالیں بود آپ دم شمشیر

محبوب نزار و غمِ غوغائے قیامت
چون شافعِ اوہست شہِ شیر و شبیر

غزل

ز لطف بر من مضطرب نظر دریغ مدار	بیا بکلبہ احزان گذر دریغ مدار
تو سنگدل زمن این لعل تر دریغ مدار	چو اشکِ خونی من شد روان زیاد لببت
دلا تو خوردنِ خونِ جگر دریغ مدار	بسوز عشق تو اے سینہ سوختن مگذار
پے نثار تو اے چشم تر دریغ مدار	قدم بچوے تو نہا دیار گوہر اشک
ز کشتہ معنم خود این قدر دریغ مدار	چو آرزوئے دل بیدل تو میدن تست
ز گیسویش تو نسیمِ حسد دریغ مدار	پے مشامِ روانِ حسین من بوئے

بہر رہے کہ ہندیا نگارت اے محبوب
نثارِ سر تو از ان رہگذر دریغ مدار

غزل

نیت چون من در جہان مجنون رشید و گدگر	تو نداری در جمالِ وحسن ہمتاے دگر
بہر زمان از تو سر جو رو جفا مانے دگر	ہر دم از ما سوختن جانرا و دلِ او بن عشق

تضمین

در سرم از زلفِ پر چینِ بہت سوایے دگر
 ز آنکہ در دِل نمیدارد مدادِ ابے دگر
 کشتنم آسان بود ایجان با یائے دگر
 ز آنکہ آمد بہتر از تو دشتِ پیایے دگر
 ماد ولد ادن سخنِ روئے زیبایے دگر
 مستم از روزِ ازل از جامِ صہبایے دگر
 ہر دم از حنتِ مرا شوقِ تماشایے دگر
 گر بسردارم سر زلفِ چلیپایے دگر

گر سرِ مشکِ خنق دارم بسر باشد خطا
 در ازل در مانِ مادرِ تو آمدے منم
 یک اشارتِ کردی دینِ دل از ما بر وہ
 لافِ صحر اگر وی خود قیس پیش ما من
 اے تو و ہر دم رقیب و سخنِ ما از رشک
 نیست شوقِ باوہ ام در دلِ جامِ میکش
 نیستم موسی صفت مدہوش از یک جلوہ ات
 پایے در زنجیر باد ازین خطایم اے صنم

ہا کہ جانش در تن بہت ایجان بغیر از وصلِ تو
 نیست این محبوبِ مستونِ راتنایے دگر

ردیف الزائر

غزل

شد میسر نہ مراد دولت دیدار ہنوز

مردم و دلبر من در بر اغیار ہنوز

تلخ شد کام من و شد نه لبم را حاصل
 بر د جان من نخسته و لیکن صد حیف
 گرچه دیوانه بقتش شده ام لیک بسر
 دل بود اے سر زلف تو مجنون فدایت

بوسه زان دهن و لعل شکر بار منوز
 بر سر رحم نشد آن بت عیار منوز
 هست سوداے خم گیسوے دلدار منوز
 جان ز چشمان پُر از حسرتو بیمار منوز

گرچه صد جور و بلا دید بعنقت محبوب
 لیک دار و دهرس جلوه دیدار منوز

غزل

بُرده دل طالبِ جانی منوز
 در دل و جان گرچه پر دم جانے تست
 سیلِ اشکت آبِ طوفان را ر بود
 خاطر جمع است از وصل صنم
 رویے آن دلبر چو دیدی از چه رو
 عالم آب است در چشمت ز اشک
 در عشقت داروے هر درد شد

حال من جانان نمیدانی منوز
 از چه رو از دیدہ پنهانی منوز
 از چه رو اے دیدہ گریانی منوز
 در سر زلفش پریشانی منوز
 در خیالِ اینی و آنی منوز
 باز از دل آتش افشانی منوز
 این عجب محتاج درانی منوز

دانش و دین و دل محبوب را
 بُرده آجیان و خوانانی منوز

رولیف السین

غزل

غمِ او بجان دلنشین است و بس
 دلے درد مندے عزین است و بس
 بدل مہرِ آن مہ جبین است و بس
 چونام تو نقشِ نگین است و بس
 کہ لعلِ لببت انگبین است و بس

مرا عشقِ آن نازنین است و بس
 ز تن جان ببرد و کون در برم
 مکن پیش من جلوہ اسے خور مرا
 بہ مہرِ سلیمان چه حاجت بدل
 ندارم بہ قند و شکر اشتیاق

محبوبِ عاصی بدینا و دین
 پناہِ شہِ مرسلین است و بس

رولیف الشین

غزل

دو ایے در دستا فان نگاہِ چشمِ بیارش
 شدم بر یوسفِ مفتون کہ عالم شد خریدارش

بتے دارم کہ کام جان بود شیرین گفتارش
 عزیزم گشت اسمانان کہ جانہا تشنہ وصلش

فدائے آن سیدہ چشم کہ دوران فتنہ اجمنش
 زہے زیمانگارے آفتاب سپنج رخسائی
 تعالیٰ التدریج و لدارے کہ منہ گام سخن گفتم
 نزاکت آن قدر دارد و نگار گلند ازین

سیر زلفے لبر دارم کہ دلہا شد گرفتار من
 کہ روشن گشت خورشید از ضیائے عکس رخسارش
 بنات و قد میریزد لب لعل شکر بارش
 کہ رنگ عازہ بر رخسار میباشد گلینبارش

بجز مہر تو دور دوران ندارد بیچ غم محبوب
 کہ میدارد و عیشت مدام از خویش سرشارش

غزل

گھر زخندہ بریزد لب در افتانش
 رخس چو مہر و ہلال است ابرو جانان
 و لم شدہ است پریشان و جان شد آشفتنہ
 زہے تے مہر برج سپھر خوبی و حسن
 ہواے جنبت و ہمچو ہم نیت با
 بکشت ترک دو چشمش بغیر موم را

عبیر و مشک فشانست زلف چپانش
 لبش چو لعل بدخشان در اند و ندانش
 زیاد چہن غم زلف عنبر افتانش
 کہ روشن است مہ از عکس روئے بانس
 کہ دیدہ ایم شب وصل روز بچرانس
 کدشت از رنگ جانہا سنان فرکانس

منیر و زدم عشق آن صنم محبوب
 کہ تا بچشر بدست منت و امانس

رویف الکاف

غزل در نعت

مالکِ انس و جان سلامُ علیک
صاحبِ لامکان سلامُ علیک
جملہ شاہنشاہان سلامُ علیک
شاہِ کون و مکان سلامُ علیک
مالکِ انس و جان سلامُ علیک
حق ترا مدح خوان سلامُ علیک

اے شہِ دو جهان سلامُ علیک
ذاتِ تو هست عینِ نورِ ہدایت
بندگانِ گدائے کوئے تو اند
ہست ذاتِ ترا عدیلِ عدیم
خاکِ درگاہِ بندگانِ تو اند
طاقتم نیست وصفِ تو گفتم

نیتِ محبوبِ راجحہ در تو
پیچ جائے امان سلامُ علیک

غزل در نعت

وے شہِ دوسرا سلامُ علیک
اے شہِ انبیا سلامُ علیک
احمدِ محبتی سلامُ علیک

اے شفیعِ الوری سلامُ علیک
از رسلِ اولِ مہجورِ آخر
حقِ بذاتِ شہِ لیبِ تو گوید

جمله را منتد اسلام علیک

آدم و نوح و موسی و عیسی

در محبوب را نشد حاصل

جسند در تو دو اسلام علیک

غزل در نعت

ذری دینِ کرم سلام علیک
شد حدوث و قدم سلام علیک
از تو بخش عجب سلام علیک
شاهِ لوح و قلم سلام علیک
بر درت آدم سلام علیک
کن تو لطف و کرم سلام علیک

اے شفیخ و الامم سلام علیک
جمع در ذاتِ اشرف تو شہا
شرف از ذات تو بیک عرب
مالک طیر و جن و انس و ملک
در و منند و حزین و بے دربان
چون پناہ و گر نمیدارم

بہر محبوب کن ز جسم نگاه

اے شہ ذوالکرم سلام علیک

روایف الام

غزل

چشمِ بیمار تو شد باعثِ بیماری دل

چینِ کیسویے تو شد دامِ گرفتاری دل

کرد آب و دم تیغ تو مددکاری دل
 که زنده جز غم عشقت و غم سخواری دل
 هست انکار تو بر ناله و بر زاری دل
 گشت از یاد لب لعل تو خونباری دل

آتش عشق تو چون سوخت دل زار مرا
 در دو در جان و بدل سوز لب آه و نغان است
 بر فلک گوش ملک گشت ز فریادش کر
 آتش افتاد بجان از رخ چون آتش تو

سوختن گشته شدن در غم عشق ای محبوب
 هست بر جان من این جلدہ تمگاری دل

غزل

کس مبتلا مباد بر بنج و بلائے دل
 بیگانه شد هر دو جهان آشنائے دل
 گر بشنوی تو شمیم از ما حبرائے دل
 بر جان من هر آنچه بشد از جفائے دل
 خاک در نگار بشد کیمیائے دل
 دین و ادا و ن از برائے بتان ماعائے دل

تا کے کینم ناله ز جو رو جفائے دل
 آسزانه میل حبت و نئے بیم و نوح است
 طوفان لوع قطره نماید چشم تو
 نئے خشم از رقیب جانان نہ شکوه است
 اکسیر هیچ فائدہ با در و دل نکرد
 مردن بعشق عین متنائے جان من

محبوب با رخاطر عاظر نباشدت
 بشنود گر غزل زمین از ناله مائے دل

غزل

خارے نہا دمی بیخود بجائے دل
خونِ جگر ز روزِ ازل شد غذائے دل
گر بشنو صدائے من انا لہ نائے دل
چلین سرِ روزلف تو زنجیر پائے دل
ریخ و بلا و درد شد آخر دوائے دل
آن مدعائے جان بود این مقتضائے دل
ز آشننگی جان من این شد خطائے دل

دانستے پرویزِ ازل گر بجائے دل
با جانِ ماہست تا با بد ریخ و غم نصیب
عظیم رسمِ مرد و صمد سالہ می طیب
مردم فدائے غمزه چشم تو گشتہ اند
در ماندہ شد تہرارِ فلاطون بدار ویش
در خاک و خون طپیدن و جانِ دون غمت
باشک چمن کہ نسبت زلف تو کردہ ام

محبوب صد فرات ز خون بنگری وان
یکدم گذر کنی اگر از کر بلائے دل

غزل

تا حشر کجا ہوسر تو بیرون رود از دل
آرزو ہوس دولتِ قارون و داز دل
لیک از دہن تنگ تو مضمون و داز دل
شوقش ہمہ از بادہ گلگون رود از دل

تا جانست بدین عشق تو جان چون و داز دل
گنجینہ حسن تو گرفت آئندہ ز وصلت
خواہم کہ کنم وصفِ سر پائے تو جانان
ہر کس کہ بدیدست گل رویے تو ایجان

و ز اشک روان قلمم همچون رود اول
از یاد لب لعل صنم خون رود اول

شد سینه من آتش سوزان تپ آه
شد شعله فشان جان من از آتش رویش

افسانه محبوب بر آنکس که شنید است
آزاهوس قصه بسنود رود اول

غزل

بمهر خون از یاد رنگ لعل او دارم بدل
چون سر عشق نگار خوب رو دارم بدل
دین و دل دادن بعبقش آرزو دارم بدل
ز آنکه سودا می سرگیو می او دارم بدل
لیکن از ذکر دمانش گفتگو دارم بدل
گشته عشقم طپیدن آرزو دارم بدل

روز و شب سودا می زلف مشکبو دارم بدل
چشم پر جور افکنم گر این بود عین تصور
جان فدا کردن بمهرش مدعا به جان من
گر بسو دارم سر مشک حنق باشد خطا
فرق هست نیست گفتم گر چه در وصف میانش
نیج را آهسته زن تاز و نوش و کار من

گر چه شد محبوب عمرم در گنه لیکن چه باک
چون امید از آتیه لا تقنطو دارم بدل

غزل

دل من هر زمان گوید بشکرش مر جفا قاتل

کنی چندان که بر جان خزین جور جفا قاتل

ز منتوان شدہ کوئے تو دشت کربا قاتل
 وے خواہم نگاہ چشم لطفت سخن بہا قاتل
 تو بیل کردہ فرستی و دولم گوید بیا قاتل
 کہ کافی ہست تیر ناز و شمشیر او اقاتل
 وہاں خرم گوید ہر زمان صدم حبا قاتل
 وہم بہر تو ہوں چون مردک دیدہ جا قاتل
 کہ ہست آب دم تنیت بہا آب بقا قاتل

بشمشیر نگہ در دم فرات خون وان کردی
 چو غم قتل من داری شکایت نیت لہم رون
 بیک زخمے قناعت نیت مشتاق شہادت را
 بہ تیر و تیغ حاجت نیت بہر شتم ہرگز
 بیک تیغ نگاہے کار من کردی خزا کتے
 قدم رنجہ نامی گر برائے غم قتل من
 سخا ہم آب حیوان و زت نیم و نہ کوثر را

چکو نہ جان بر محبوب از چون دلش برد آ
 بتے بیرحم سنگین دل جفا جو ہو جفا قاتل

ردیف المسیم

غزل

گاہے زینجاوش شدہ اور خریدار آدم
 منصور وار اندر غمت گہ بر سر دار آدم
 نظارہ کردم بر رخسار یعنی بگلزار آدم
 در شوق حسین زلف تو در چین و تانا آدم

گاہے شدم یوسف صفت در کوہ بازار آدم
 گاہے چو سر دوا شتم سر ز شمشیرت بعشق
 دیدم چو چشمت رفت شوق از زنگس شہلا ام
 گویا بیا دل لعل لب سیر بدخشان کردہ ام

مے آرزوئے از حرم نے شوقِ بیزم
رفتم براہِ عشق تو باروئے خندانِ سچو گل
من کے شوم موسیٰ صفت مہوشِ ایک جلوہ
رفتم بہ بزمِ واعظانِ آجنا شدم شیخِ زبان
باشیخِ در مسجدِ روم در دستِ دارم سیخ

بگذشتہ از ہر دو طرفِ کوئے دلدارِ آدم
از دشتِ پر خارِ غمت با چشمِ خوبا ر آدم
صد بار رخِ بنامین کر کھجبر ویدار آدم
در حضرتِ پیرِ میغانِ رندِ قدحِ خوار آدم
در تیکدہ بار برہمنِ کسنونِ نینارِ آدم

باشند قصورِ جسمِ من کز جورِ خواہم در پری
چون صلیبِ محبوسِ رازولِ طلبگارِ آدم

غزل

چون بیانِ وصفِ رویِ آن میرانورِ کنم
لالہ از خاکِ مزارِ من دمدا روزِ حشر
قطرہ اشکِ از دو چشمِ دائرہ گومر شود
گر شبے مہمانِ شود آن لبِ عیارِ من
کتر از یک قطرہ بناید برش طوفانِ نوح

طنفہ ما بیزتاب نورِ نیرِ اکبرِ کنم
وقتِ مردنِ گر خیالِ آن لبِ حسرتِ کنم
گریہ در یادِ دُرِ دندانِ او چون سرِ کنم
مے کنم از اشکِ خونینِ دیدہ را ساغرِ کنم
چون روانِ سیلِ سرشکِ از آبِ چشمِ ترِ کنم

قطب بند

گر بدستمِ جامِ پرے لبم در بود

کامِ جانِ را از لبِ شیرینش پر شکرِ کنم

چشم بر خور و نگہ بر چشمہ کوثر کنم

این بود عین قصورم در جهان گرا کنم

قطعه بند

فصل گل آمد چنان سن توبہ از ساعہ کنم
نقد را بگذاشته بر سیه چون باور کنم

گر چه صد پنجم دہد و اعطاز جام باد و لیک
ترک می گوید مرا بر وعدہ نامے جوئے شیر

کے کنم محبوب سوتے کعبہ و تہخانہ رو
سجدہ چون بر خاک راہ کوئے آن دلبر کنم

غزل

چو فرہادم بیاید شست دست از جان شیرینم
ز ترک چشم مردم کش ربودی جان مسکنیم
بہائے او اگر خواہی بگیر از من دل دو نیم
نشارت جان کنم لکن حقیر و کترش بنیم
نہ پر وائے جنان دارم نہ باغ خلد بگزینم
غرض بے یاد جلا نام وے بنود کہ نشدینم

ز چشم تر گسین کردی نہر ان فتنہ در دینم
ز نوک ناوک مژگان نمودی رخسہ ہا در دل
اگر زان چشم پر جادو نکاسے بر من اندازی
اگر از وصل خود جانان مرا عیش بندہ شی
اگر در وقت جان داون کم لعل لب جانان
نہ آرام ست در روزم نہ در شب خم ابی آید

خدا را جان من امشب بکن یک جلوہ بر محبوب
کہ تا از سر رود سودائے دنیا و سر دینم

غزل

شہیدِ خنجرِ آنم دگر نمیدانم
 زجانِ خویش بجانم دگر نمیدانم
 امیرِ پوشده گانم دگر نمیدانم
 نماند تاب و توانم دگر نمیدانم
 فدایِ جانِ جهانم دگر نمیدانم
 زجانِ خود بگمانم دگر نمیدانم
 از اوست نام و نشانم دگر نمیدانم

قتیلِ عشقِ بتانم دگر نمیدانم
 بدرِ عشقِ پریر و سئے لاله خدایے
 غریبِ کوئے تو ام لیک در غمِ عشقت
 ازان دے کہ زوم در سرِ عشق قدم
 بچشم من بنو حسن سیلی شیرین
 غلامِ محترم و محومِ جلودہ جانان
 ز فروش تابِ سرِ عرش جلودہ اش پدیت

تضمین

مریدِ پیرِ مغانم دگر نمیدانم

بخور ز بادہِ محشق دبو بصدق و نیاز

ازان دے کہ بدیدم جمالِ آن محبوب
 بحسنِ او نگر آنم دگر نمیدانم

غزل

پیشِ حق باد لکے سوختہ فریاد کنم

روزِ محشر چو شبِ حبِ صنم یاد کنم

مطلع ثانی

از غم و دردِ جهان جانِ خود آزاد کنم
 شمشیرِ گرز ستمهای صنم یاد کنم
 خانه دل ز غمِ عشق تو آبا و کتم
 بر کفن نام تو بنویسم و دشا و کتم
 گر مساوات محبتن و فخر یاد کنم

چون بدل یاد غمِ بخت نشاد کنم
 آتش سوزد لم تا بقدرک شعله زند
 همه بر باد و هم جان و تن و دانش و دین
 گر بوقتِ نوحه رخ نمای ای جان
 آن قدر عشق تو دارم که بود عار مرا

گر زنی تیغ و کشتی جانِ حزین محبوب
 شکر احسان تو اے حضرتِ جلا و کتم

غزل

آشفته دل از سلسله موئے که دارم
 مجروح دل از تیغ دو ابروئے که دارم
 جان بر که فدا کردم و دل سوخ که دارم
 غارے بدل از عشق گلِ ردے که دارم
 آتش بدل از عنقرض جادوئے که دارم

در سرِ سرِ چینِ خمِ گیوئے که دارم
 بیمارِ دو چشمِ پیوست که ہستم
 بیخوردے عشق چپناخم که ندا نم
 خون خور و غم از یاد لب لاله و شکر کیت
 تا حشر بود شعله ز نان سنگ مزارم

محبوب دل آشفته من غم کیت
 دارم دل و جان حلقہ گیوئے که دارم

غزل

بدل خارِ غم از عشقِ زنگارِ کلبِ بدن دارم
 کہ از یادِ خائے پائے او خونینِ کفن دارم
 کہ دل از داغِ خائے درو اور شکِ چمن دارم
 کہ در دل داغِ مھرِ سرخِ گلِ پیرن دارم
 زیبا و لعلِ شیرینِ تو شکرِ درو من دارم
 کہ از سو دایے گئیوے تو دلِ شکِ ختن دارم

بس سو دایے زلفِ غیرتِ مشکِ ختن دارم
 برو ز حشرِ با جمیعِ شہیدانِ خمیزم از تربت
 بسیرِ گلستا نمِ اشقیاتے نیتا سے یاران
 بگو رم بعدِ مرگِ من گلِ افشانیِ بیا بد کرد
 وہی صد بار اگر زہرِ مرگِ تو تلخِ کامن
 اگر دارم سرِ چینِ و ختنِ در سرِ خطایم بہت

نخواہد رفت تا جان بہت عشقش از دمِ محبوب
 کہ در جانِ الفتِ جانان چو جانِ اندر بدن دارم

غزل

ز راہِ دیدہ خونِ دلِ چکیدنِ آرزو دارم
 چو لعلِ شکرِ نیشِ را ککیدنِ آرزو دارم
 کہ از لعلِ لبشِ نیشِ نرسیندنِ آرزو دارم
 کہ آن زلفِ معنبرِ اشمیدنِ آرزو دارم
 جمالِ آن پر پرورِ اچو دیدنِ آرزو دارم

حریقِ آتشِ عشقِ تمسپیدنِ آرزو دارم
 برو ز حشرِ کے دارم تمنا سے لبِ کوثر
 بہ بندائے ناسحا اشبِ خدار البے پین
 خطایم بہت اگر دارم سرِ مشکِ ختنِ در سر
 بخت کے شومِ مستونِ بچنِ حورِ یاران

<p>بجوئے آن بتِ رعنا رسیدن آرزو دارم ز دستش زہرا اگر باشد چشیدن آرزو دارم مے از دستِ صنم امشب کشیدن آرزو دارم</p>	<p>ہوئے کعبہ و تہخانہ در خاطر نمیدارم اگر زخمی زند ما را بشکرش مر جا گویم بہارِ موسم گل بہت و بارِ نغمہ و مطرب</p>
<p>بیانِ الفتش محبوب جز این کردہ نتوانم کہ در عشقِ صنم ہر دم طپیدن آرزو دارم</p>	
<p>غزل</p>	
<p>نخلِ محسرت پیشِ شمعِ ایوانے کہ من دارم پہ پیشِ موجِ اشکِ چشمِ گریانے کہ من دارم بحسنِ عکسِ رویے ماہِ کنگانے کہ من دارم شرارِ سوزِ آہِ آتشِ افشانے کہ من دارم کسے رانیت جانانے چو جانانے کہ من دارم سیرِ چینِ خمِ زلفِ پریشانے کہ من دارم</p>	<p>نذار در مریا چون ماہ تابانے کہ من دارم بود صد سیلِ دریا قطرہ بل کمتر از قطرہ بیک دیدن ز لہجائی گند صد یوسف مہری بدریا گر رسد کیم کند خنجر جابش را نگاہِ چشمِ پیاوش کسند رنجور مردم را کند دلہائے جمعے را پریشان گر رسد دیر</p>
<p>نذار بچکس محبوب در دورانِ بھارو دل پر در عشقِ وسینہ بریلانے کہ من دارم</p>	
<p>غزل</p> <p>بدستِ داعظِ زاہد چو عہدِ توبہ بہ بستم بروئے ساقیِ شاہدِ بجامِ بادہ شکستم</p>	

برفت موسم زہد و رسید فصل گل دل
 ز نام و عزت و ناموس و ننگ دولت دینا
 ز سوز آتش سینه فتا و ایم در آتش
 جهان بکام من آید نگار ماہ رخ من
 نہ میل صومعہ و نئے ہوائے تگدہ دارم
 پسند طبع نیا ہر چو دین و ملت دوران

نصیحتم مکن از بادہ ہوشدار کہستم
 طمع ز جملہ شکستم چو دل بیار بہ بستم
 ز اغلباری دیدہ میان آب نشستم
 و ہر دست نگارین چو جام بادہ بدستم
 بہر روئے چو ماہ تو ماہتاب پرستم
 مرید پیر مغان شکستم و ز جملہ برستم

کنون چنان ندیم جان سخن روز تو محبوب
 کہ کرد بادہ عشق تو مست روز استم

غزل

تا کہ بدرد عشق تو جان مبتلا کنم
 خواہم بعشق روئے تو جانان ترا بخولش
 بر جان من کہنی ستم تازہ ہر زمان
 سو دایے چین زلف تو گر در سرم بود
 دل را بجال روئے تو منستون نو وہ ام
 در چشم من چو غنچہ بود و سعیت جہان
 جان را بجلو رخست ایجان فرستم

تا کہ ز تو تمسک جو رہنما کنم
 بیگانہ گشتہ از دو جہان آشنا کنم
 من کے ز ترس جو رہ تو ترک و فدا کنم
 دارم بس رہوایے غمخوار خطا کنم
 سر رہ جنائے پائے تو ایجان فدا کنم
 مضمون تنگی و ہمت گرا دانا کنم
 دل مستتر می مہر تو اسے ملقا کنم

در صورتت جلوہ مننی بن عیان

در رویے بت چو دیدن نوز عذاکتم

محبوب چون حبیب بود مہربان ز دل
رنج جفا و جور رقیبان چہ راکنم

غزل

بر شمعِ رو سیہ یار چو پروانہ سوختیم
از علم و عقل جسد کتب خانہ سوختیم
جان بر جمالِ جلوہ جانانہ سوختیم

بر تابِ حسنِ عارضِ جانانہ سوختیم
تا خواندہ ایم ماسبقِ حرفِ عشق را
دل را بتابِ حسنِ جهان تاب دادہ ایم

قطعه بند

لیکن بیک دے نہ چو پروانہ سوختیم
ما شمعِ سابعہت مردانہ سوختیم
مینائے بادہٴ خشم و پیمانہ سوختیم

در آب و خاکِ ما ز ازل بود و خلق
بل در ہوائے آتشِ عشقش تمام ہر
ساقیِ ماسکت چو پیمان ز سوزِ دل

محبوب چیت باک باز آتشِ جسم
در آتشِ فراق چو مردانہ سوختیم

غزل در نعت

صغیر قرطاس رشکِ حبت المادعی کنم

گلِ فشان کلک از بویِ سپید لطمی کنم

آن شد و الامنش کر نسبت در بایش
سورہ و النور وصف عارض پر نور است
در سخن لعل و در و یا قوت افشا ند مدام

فخر خود دانند گر باموسی و عیسی کنم
سورہ و اللیل مدح زلفِ غنبر ساکنم
چون زبان را در بیانِ نعت او گویا کنم

قطعه بند

در زبانِ من چنان تاثیرِ مدح او شد است
چند بار احیائے اموات از او شد بیچ نیست
نسبتے باشد کہ ذرہ را بود با آفتاب
ذاتِ پاکت ممکن اند چشم صورتِ بین بود
آرزو دارم کہ بوسم آستانِ پاک تو
مشتی نو بہ ماہ و زہرہ کے ہاشم ز دل
انہی ہے کہ از افراطِ عصیان مے زخم

شترم است اردو دعویٰ اعجازِ چون عیسیٰ کنم
گویم ار کیا قسم احیائے صد موتی کنم
با کفِ پائے تو گر ذکرِ پیرِ بیضا کنم
عین و اجب بنگرم چون چشمِ در معنی کنم
طوتیائے چشمِ خاکِ شرب و بطحیٰ کنم
چون ز خورشیدِ جالت چشمِ دل بنیا کنم
آتشِ سوزندہ بامِ گنبدِ مدینا کنم

آرزویم بہت ہے محبوبِ تار و زابد

جا بجاک آستانِ آن شدہ والا کنم

غزل

کہ از روزِ ازل جوئی حسنوں آمد بقدر یرم

عبت سعی است از یاران پئے اصلاح و تدبیرم

مطلع ثانی

بریزد لعل و یا قوت گھب بنگامِ تخریرم
گل تر میشود وقت سخن ہر حرفِ تفسیرم
حیاتِ جادو ان حاصل شود از آبِ شمشیرم
کہ سودائے سز زلفش پیائے جانانِ تخریرم
کہ خاکِ کوئے جانان میدہد تاثیرِ اکسیرم
مبادا صفحہ کاغذ بسوزد وقتِ تخریرم
پیائے دل ز زمین حلقہ گیسوت زخمیرم

قلم در وصف دندان و لبِ جانان چو بکیرم
چو میسازم تعریفِ گل رویش زبان گویا
چو ہستم کشتی تنگ دو ابروئے صنم ز آنرو
بسرجوشِ جنون دارم و لے حاجتِ بندم
مہوشِ نیتم از کیمیا چون کشتہ میخستم
بخواسم تا فلولیم سرف سوز دل و ترسم
بیادش خطائے نسبت ز لطفِ بیشک چین

ندارم باک غوغائے قیامت ہرگز اور محبوب
شفیق روزِ محشر میدیو و چون شاہِ شبیرم

غزل در نعت

ز ہر سو جلوہ آن دلبرِ عیارِ مے بینم
کہ صحرا بے جہان را بیشہ تا تار می بینم
کہ از دماغِ غم اوسینہ را گلزار می بینم
سرشتِ خود را آب و خاکِ کوئے یار می بینم
کہ ختمِ خفتہ و صد فتنہ را بیدار می بینم

بھر جانبِ نظر سازم رخ و لدارِ مے بینم
چنان سودائے کوئے موئے او جا کرد و جانم
بسیرِ گلستانم احتیاجِ نیت سے یاران
ہوئے آتشِ عشق از ازل دارم کہ از اول
فلک بر جو رو یارم بے وفا و من درین حسرت

نہ نخواستہ از سے زیار و مویشے نے ہمدے لیکن
 شہنشاہ ہے کہ وقتِ غمِ مدح او زبانِ خود
 بدرگاہش سلیمان مہر دار و نوح کشتیان
 بسک دید کیا رانچہ از حق موسیٰ عمران
 تعالیٰ اللہ چھنت این کشتنایِ جمال او
 شعیب و موسیٰ و عیسیٰ جم و خضر و سکندر را

معین بکیسان ذاتِ شہ ابرار می بسیم
 شکر افشان و گوہر زیدر گفتار می بسیم
 سکندر چاکر و موسیٰ عصا بردار می بسیم
 زر دے روشنش در سحر صداب می بسیم
 ہزاران یوسفِ مصری ز لہجہ و ار می بسیم
 گدائے بارگاہِ احمدِ مختار می بسیم

لقائے سوئے خود بہا محبوبِ حزمین نشانا
 کہ گلزارِ جنان را بے جالتِ خار می بسیم

غزل

برہ کوئے تو در روضہِ رضوانِ رستم

چون گلِ روئے تو دیدم بگلستانِ رستم

مطلع ثانی

با دلِ سوختہ و دیدہ گریانِ رستم
 گاہ چون قیس سوئے دشتِ بیابانِ رستم
 برہ عشقِ بدین صورت و سامانِ رستم
 عوضِ کعبہ بکاشانہ جانانِ رستم

در رہِ عشقِ تو ایجان بچہ عنوانِ رستم
 کہ چو فرنا دشد تیشہ زنی پیشہ من
 آہِ سرد و رخِ زرد و دل و جانِ پرورد
 جائے دیرست در پیرِ مغانِ مبعد من

در خیال لب لعلت به بدخشان فرستم
ز آنکه در یاد جسم گیسوی چنان فرستم

در سر نگهت زلف تو چسبین آمده ام
سبیل از خاک مزارم پس مرگم روید

جا چو در مجلس ز یاد ندیدم محبوب
ز آن طرف آمده در محفل زندان فرستم

غزل

گوش را جز سخن عشق شنیدن ندہم
ماہ را بر رخ رخشان تو دیدن ندہم
سبرہ بر خاک سرگور و میدان ندہم
مرغ جان را تیغ تو طپیدن ندہم

دیدہ را جز رخ زیبائے تو دیدن ندہم
بنجیائے کہ مبادا رسدش چشم بدش
آتش عشق چنان سوخت کہ بعد از مرگم
بنجیائے کہ مکر نشود تکلیفت

چون کن عزم مکان تو قریب او محبوب
پائے اندیش بجائے تو رسیدن ندہم

رولف النون

غزل

دلم کیس سویدا شد بودائے سپہ یویان
پر سیرویان مشکین موتبان یا سمین بویان

تم گشت تہ ہلال آس بصرِ روئے رویان
دلم بردند و اکنون قصد جان تا توان دارند

چنان در عشق آن لیلی شدم مجنون که در محشر
 بگویم بعد مرگ من گل رنگس بیاید کاشت
 کشند و خوبنهای قتل از منتقل سخوا بوند

روم پیش حق از مرقد لب لفظ صنم گویان
 که مژوم در خیال رنگین چشمان گلر ویان
 عجب سنگین دل انداین لکر بایان ستم خویان

فدا گشتم چون بر حسن جهان افروز آن محبوب
 شدم کیس از آن دم هر دو دست از جان دل شویان

غزل

بجباب آن ماه من چون از نقاب آید برون
 یار من گر باده خواهد اشک خونینم هست
 بعد صد سال از کشائی خاک گوش بگری
 تشنه در دم بتا سیراب کن آب صال

بهر دیدارش ز مشرق آفتاب آید برون
 و از پی نقل از درونم دل کباب آید برون
 عاشق زار تو با چشم پر آب آید برون
 کاین دل مخزون ز رخ و اضطراب آید برون

خاک گورم به بود محبوب از کسیر اگر
 وقت مردن از زبان یا بو تراب آید برون

غزل

بر اینینه روی تو هر دل شده حیران

جمعیت جان در سر زلف تو پریشان

مطلع ثانی

بگذر شتم از عشق تو مشکل بود ای جان

جان دادن من در غم عشقت بود آسان

رنگِ هست زوندان تو الماس و گھمرا
گر جلوہ نماید صنمِ کلبِ دینِ ما
عالم شدہ مستونِ سچاالتِ چو زلیخا

نخلتِ زودہ از لعلِ لبِ لعلِ بخشان
پتیرِ مردہ شود گلِ ز نخلتِ بگلستان
نخلتِ زودہ از حنِ تو صدِ یوسفِ کنعان

از زہدِ ریافتہ چون هیچ ندیدی
محبوبِ بیاخوش نشینِ در صفِ زندان

غزل

کفرِ منہد و سبِّ بتان روزِ ازل شد دینِ من

خونِ دلِ خوردنِ بیا دِلِ شانِ آمینِ من

مطلع ثمانی

در عشقِ تو دو واسے خاطرِ خمکینِ من
مشرقیِ بہر تاسے زہرِ جبینِ مر لقا
مشرّبِ من ہست میخوردنِ بیا دِلِ تو
عاجتِ رنگِ حنا بنو و ز بہر تاسے صنم
مے ہواے خلدِ سپدارم نہ کوثرِ راہوس
چون ندرِ فخرِ نظرِ من شریبا نظمِ من

خاکِ راہتِ طویلیاے چشمِ عالمِ بینِ من
گشتم از دلِ نیستِ لطفِ آبِ پگینِ من
دینِ و دلِ و اونِ بعثتِ ملتِ و آمینِ من
دستِ و پارنگینِ کن از نقشِ سخنِ رنگینِ من
گر بوقتِ مُردنم باشی تو بر بالینِ من
دلبرم از دلِ کند چون ہر زمانِ تجسینِ من

قطعه سبند

شاید آگہ نیستی از ند سبب و آئین من
دیدہ خود بین تو بادیدہ حق بین من

خوردہ می گیری من سے زاهد اعجب مغرور
پیش چشم اہل بدیش کے برابر میشود

ہجر محبوب ارچہ میوز و اول جان نہران
لیکن از امید وصلش میشود تسکین من

غزل

بیگانہ و شتم گاہ سپرد چہ کس است این
از خندہ بگوید کہ صدائے جرس است این
گر بر قدم یار رود سر ہوس است این
چون قبلہ من کوئی صنم است بس است این
از در و کند نالہ و داند نفس است این
سر پایہ سر تو بدان یک نفس است این

گوید بین از ناز گہے بو الہوس است این
از در و دل ار گریہ کیم بر سر کوشش
جان فریش رہ دوست شو عین تمنا است
نے سجدہ سوئے کعبہ و نے تنگدہ آرام
گر طایر دل بتیور و دور چین خلد
در عس و نے گریہ یار سازی

پند از مے و محبوب مکن تا صح دوران
کان مولن جان است مرا ہم نفس است این

غزل در نعت

ز بوئے گیسوئے خود عالمی معطر کن
 نخل بیانغ گل و لاله و صنوبر کن
 ز چشم لطف عنایت بجان مضطر کن
 دمام بادہ بیا و صنم بساغر کن

ز تابِ روئے خود ایجانِ جهان منور کن
 بیا باین لب و رخسار و قامتِ ایجانان
 خوش است گر چه جفایت و لے نگد گاہے
 چہ در و سر کنی از گنگوئے دور فلک

اگر چه ذکر محبوب خوش بود لیکن
 گذار این سخن و نغمہ دگر سر کن

ازین گذشتہ سرمدحتِ تمپب کن
 نگفت عنبر رضائیش خدائے داور کن
 بیک نگاہِ کرم صدمدجم و سکندر کن
 ز جوشِ فکر رسا مطلع دگر سر کن

چہ صرف پئے ذکر عمر و زید کنی
 شتہ سر پر نبوت کہ بخش بلاقِ جهان
 غلامی و در جسد چو شد نصیب ترا
 چو موج مینزند از بحر طبع تو مضمون

مطلع ثانی

دو چشم ز اشکِ روانِ غیرتِ سمندر کن
 عیان معائنہ نور رب اکبر کن

جگر باتش عشقِ بنی سمندر کن
 بسین بدیدہ حق بین و در رخِ حمد

شدت نارهٔ اعمال از گنه چو سیاه
توشت و شوئی ز آب دیده ترکن

ز چشم پطف و کرم شاهِ دو جهان منظر سے
بجالی عاصی محبوب زار و مضطر کن

غزل

تضمین

که آتش است نهان در غبار سوختگان
ز سوز آه دل بقبر سوختگان
گرت فتد گذرے بر مزار سوختگان
جهنم است شرار غبار سوختگان

قدم مدار بنجاک مزار سوختگان
گذر عادت جور و جفا ترس ایجان
دل تو شعله آتش شود ز تاثیرش
سند است نم اشک دیده عشاق

قریب کوہ کن و قیس دهن شد محبوب
کہ جابے سوخته به در جواری سوختگان

غزل

عشاق راست سوختن دیاگریستن
خندیدن از شما سزد از ماگریستن

معشوق را چه کار بود باگریستن
ناز از بتیان بزیید و از عاشقان نیاز

کارم بیا دوسوئے توست بہا گر بیتن
در در و جہر اوست تمنا گر بیتن

شغلیم بعشق روئے تو ہر روز نالہ است
در عشق یار نالہ و فریادم آرزو است

اند غم فراقش و یاد وصال او
محبوب نیست کار من الا اگر بیتن

رولف الو او

غزل

در سیر ما ہوائے تو در دل بہت جا سکتو
حاصل قسمت شد پہنچ بہ جنبا ئے تو
دام دل و بلا سے جان کیسے مشکا ئے تو
کوئے توست در مکان من بہت من لقا تو
دانش و دین و دل بیا دوا دہ ام از برائے تو
دیدہ خویش را کسم سر نہ جا کپا ئے تو

راحت جان عالمی جان و دلم فدائے تو
عشق تو زان دے کہ جا کرد بجان ما بتا
چشم تو فتنہ جہان روئے تو زیب گلستان
عشق تو در جان من مہر رحمت بجان من
راحت جان من تو می روح در وان من توئی
گر گزنی فتد ترا در رہ کوئے من گہے

تیر نگاہت ہے حبیب کر و دل ہداف
صبر و قرا میں میر و غمزہ دلریا ہے تو

غزل

گمیسوئے دلاویرت چون مشکِ خُنق خوشبو
جانہا سئے ہمہ مردم پیارِ دو چشمِ او
داغی بدلِ زارم از کھسرتِ مہر و
مفتون دلِ بہر انسان زان چشمِ و از آن ابرو
در دشتِ ویا بانہا دیو ایز صفت ہر سو

اسے عارضِ تو زیبا و اسے قامتِ تو دلجو
در دامِ سر زلفش دلہائے جہان پابند
حیرتِ بدو چشمِ من از آئینہٴ رولش
جانِ ہمہ شتاقان از لعلِ لبش خون شد
در عشقِ صنمِ ہر دم سود از وہ سیگرم

محبوب رہو از من جان و دل و دہنم را
ان گیسوئے عنبر بو و ان نرگس پر جادو

غزل

گلگون زلفِ پامیم اسے خارِ بیابان شو
از ہر دو جہان بگذر یک طالبِ جان شو
بر آئینہٴ رولش اسے دیدہ تو حیران شو
ساتی تو بدہ بادہٴ مطرب تو غر بخوان شو
بر عارضِ تابالتش اسے ماہ تو کستان شو
بر خیزد برو و اعظ از گفتہٴ پشیمان شو

عشق است جنون در سرِ اشکِ طوفان شو
نے خواہش دنیا کن نے آرزوئے عقبے
اسے دلِ بسر زلفش کن شیوہ پریشانی
بہنگامِ بہار آمد گلرخ بکنار آمد
پیشِ سُرخِ پر تورش اسے محسوس کن جلوہ
ساتی تو بیابنشین جامِ گلگون وہ

در صورتِ خود حق بین و اصل تو بجانان شو

جلبابِ خفا بردار یک باش و دومی بگذار

عشق است بیاسه در دوجان دل محبوب
اسے راحت آسائش روم و بگریبان شو

رولف الہام

غزل دلعت

کہ خبر ذات تو بلجائے ندارم یا رسول اللہ

نگاہ لطف کن بر حال زارم یا رسول اللہ

قطعه بند

ہو اسے آگش عشق تو دارم یا رسول اللہ
صبا بردار داشت غبارم یا رسول اللہ
شود کسی این خاک مزارم یا رسول اللہ
وے از فرط عصیان شرمسام یا رسول اللہ
وے بر لطف تو امید دارم یا رسول اللہ

چنان در آب و خاک خویش از روز ازل ہرم
کہ افتد بعد صد سال از وفا تم در رہ شرب
سگ در گاہ پاکت گر قدم بر گورم اندازد
منو دم قصد در گاہ تو صد بار از نیاز دل
ز سرتاپا اگر چه غرق بحسب درو عصیانم

زبان من فتان گوہر دیا قوت لعل تر
چو محبوب از سر مدح تو دارم یا رسول اللہ

غزل

دیده از اشکِ روانِ عینِ سمندر شده

ایدل از سوزِ پُش عشقِ چو آخگر شده

مطلع ثانی

گل بر خشار و بقامت چو صنوبر شده
بنگه برق و برنخ مهرِ منور شده
رشکِ مشکِ خلق از زلفِ مغیر شده
زان بخورِ نری می عشاقِ دلاور شده
غیرتِ طوبی و رشکِ لبِ کونثر شده
دردِ آتشِ عشقش چو نمکِ در شده

بدین غنچه بلب لاله آسم شده
بیمین زهره خند بدر و با بر و چو پهل
غیرتِ سنبُل ازین کاملِ پیمان گشتی
معنی عشقِ سخا بدیت از معشوقان
تو با این قامت لبِ اے بتِ کافر خندا
اے دل از آتشِ دوزخ چه حذر میداری

ز کس از خاکِ مزارِ تو دایم محبوب
زانکه آشفته آن چشم چو صیقل شده

غزل

بمنزل میرسد اهل سفر آهسته آهسته
په قلم بزن تیغ و تبر آهسته آهسته

دلش رامی کند عشقم اثر آهسته آهسته
شهیدِ عشقم و شوقِ طبعیدن دایم آهسته آهسته

مباد اور ہیش برباد اسے بادِ صبا گردد
 بخوفِ ناصحان ہر چند عشقش را بہانِ کرم
 کند گر صبر ادنیٰ ہمیشہ و اعلیٰ پس بدست
 مباد اعرق گردد و عالمے از جوشِ طوفانش

جو لیش مشتِ خاکِ بابر آہستہ آہستہ
 ولے شد اشکِ چشم پر وہ آہستہ آہستہ
 کہ قطرہ در صدف گردد گہر آہستہ آہستہ
 بنیشان اشکِ رائے چشم تر آہستہ آہستہ

نیم بیدل دل محبوب را تا شبِ خوابہ کرد
 نغانِ نیم شب آہِ حرا آہستہ آہستہ

غزل

شاید ایجان من از ناز تو باز آمدہ
 چشم بد دور تو ایجان پئے قتلِ مردم
 چشمِ تو می کشد وزندہ کند مردم را
 شب من روزِ قیامت شدہ چون در خوابم
 بو و پنہانِ غمِ عشقش بدل من چون جان

کز رہِ لطف سوئے اہل نیاز آمدہ
 بسنانِ نگہ و ناوکِ ناز آمدہ
 حیرتے بہت عجب شہدہ باز آمدہ
 با بیخِ مسچو خورد زلفِ دراز آمدہ
 لیکن اسے اشک تو پر وہ در راز آمدہ

طاقِ محراب چو شد ابروئے جانان محبوب
 سوئے مسجدِ عبث از بہرِ ناز آمدہ

غزل

اسے دل بگوز پہلوئے من چون رسیدہ

شاید بخواب جلوہ دلدار دیدہ

عشقت بجانِ غمت بدل و حسنِ تو بحشتم
 پندم کنی ز شاہد و سے و اعظا از آنکہ
 جان را بجلوہِ رخت ایجان فرود ختم
 پنہان ہنوز عشقِ صنم بود در دلم

گاہے بجانِ گہے بدل و گہے بدیدہ
 آنرا ندیدہ و نہ این را چشمیدہ
 دل را بیک کرشمہ جاو و خسبیدہ
 اسے اشکِ چشمِ پردہ را زم دریدہ

خوبانِ ہمہ سچ نامیند در نظر
 محبوبِ زاندمے کہ مرغِ یار و دیدہ

رویف الیاء

غزل

بدستِ من سر گئیوئے آن دلدار بایستے
 بوصفِ چہرہ اش گلر اجمالِ نطقِ میدوے
 بتعریفِ درِ دندانِش نتوانم سخن گفتن
 ز روزِ مرگ تا محشر نیاسایم ازین حسرت
 چو بوسم لعلِ نوشش شوم مخمور و میگویم
 بھر بازار و ہر کوئے کہ با نامم گذار و پا

لبِ من بر لبِ آن دلبرِ عیار بایستے
 بتوصیفِ لبانش لالہ را گفتار بایستے
 بیانش را ز بانِ مدح گو ہر بار بایستے
 کہ بھر گورِ من خاک کے ز کوئے یار بایستے
 کہ از خاکم بنائے خانہِ خمت را بایستے
 سرم فرس رہِ آن کوئے آن بازار بایستے

بھر روز بھر شب تا بروزِ خرابِ محبوب

بکف جامہ شراب و در برم دلدار باستے

غزل

شدیم از جان دل مجنون و شیدائے تو اے ساقی
بلا و فتنہ بنجیز و زبالائے تو اے ساقی
ز خون عاشقان پرست مینا تو اے ساقی
نمیدانم چه دار و نشه ضہبائے تو اے ساقی
بگویم شمنہ گرا ز جفا ہائے تو اے ساقی
بود در دیدہ ہائے عاشقان چاہے تو اے ساقی
کہ جان از تن برون آرم با مینا تو اے ساقی

بسر بر روز و شب اریم سودائے تو اے ساقی
دو چشمیت آفت جان است بکشتن انسان
چو از یک جبرئہ جامت شدم مقول و استم
سر از مہ قد نہ بردار و بر وز شہر مخمورت
ز بانم صد نہران شعلہ آتش بر افشانند
ہزاران جان مشتاقان فدائے غمزہ نازت
ز بکشتنم حاجت بکشتن و سنان نبود

تخواہد رفت تار و زار ابد از خاطر محبوب

منائے نقابے روئے نیہائے تو اے ساقی

غزل

رسمے بدلِ مسنون وقت بہت کہ فرمائی
از زلف سیاہ تو دلہا شدہ سووائی
اے عارض پر نورت رنگ پر بیضائی

اے دلبر عاشق کوش و اے شاہد ہر جاہی
بیار دو چشمیت گشت جاہل ہائے ہم مردم
اے حسن ریح خوبت نجلت وہ صد یوسف

اے آبِ دمِ تنبت از آبِ بقا بہتر
بریان شدہ جانِ من در آتشِ ہجرانت
حالِ غمِ عشق تو ایجان چہ بیان سازم

مقبولِ غمت دارو اعجازِ میمانی
نے ہدمِ من جز غمِ در عالمِ تنہائی
نے طاقتِ وصلِ مستِ تابِ شکیبائی

محبوبِ مکن شکوہ از جوئے غمِ ہرگز
در مذہبِ با فرضِ است جانسوزی و رسوائی

غزل

چگونہ شرحِ نمایم ز دردِ مجوری
کہ سوزِ آتشِ دوزخ بہ است از دوری

مطلع ثانی

ز جلوہٴ رُخِ پر نورِ غیرتِ ہوری
رُخِ تو بدرِ کمالِ است و ابروئے تو ہلال
گرفتہ از سرِ زلفتِ جہانِ پریشانی
زنتِ ناز و ستمہا ز من نبیاز کہ من
تصور و کوثرِ حبتِ منجیمِ ہرگز
ملاستم کنی اروا عطا شکایتِ نیت
چکویمت کہ پری پیکری و یا حوری
ز فرقِ تا بقدمِ جانِ من ہمہ نوری
ز چشمِ مستِ تو مردمِ بسینِ مخموری
حزینِ ز عشقِ و تو در حینِ خویش مغزوری
بجوئے یارِ چو حور و شرابِ انگوری
ز حالِ عشقِ چو آگہ نہ تو من وری

چگونہ جانِ سلامتِ برم از و محبوب

کہ می کند غم عشقش بسینہ ناسوری

غزل

خطا است مشکِ خنک را اگر آرزو داری
 قدم اگر برہ جستجوئے او داری
 دہن چو غنچہ و ہمسچون نہفتہ مو داری
 چو ہمسر عارضِ تابان چو ماہ رو داری
 مگر سخنِ دلِ من اگر وضو داری
 گھر تو پیشِ رخِ او چہ آبرو داری
 تو کے چو عارضِ رنگینش رنگ بوداری
 بیہر چو دلبرِ مہرِ ماہرو داری

اگر بسیر سیر گیوئے مشکبو داری
 پیائے دیدہ گذر ایدل از سر ہر خار
 لبست چو لالہ و چشم تو غیبتِ نرس
 جبین چو زہرہ نگہ برق و لیل تو چو شفق
 بیاز بجز نمازِ جنسازہ ام ایجان
 چہ رونق است برنگِ لبش ترا سے لعل
 چہ لاف مینرئی اسے گل ز حن و خوبی خویش
 قصور ترست اگر مہرِ حور و در دل ترست

ہو اسے جو رکنِ الفتِ پری بگزار
 چو دیدنِ رخِ محبوبِ آرزو داری

غزل

و اسے قامتِ رعنائتِ سر و وجودِ لجمی
 مخلصتِ دہِ مشکِ چین از موئے سخنِ لہمی

اسے روئے تو ہچون گلِ در گلشنِ نیکیوں
 رشکِ رخِ مہرِ و ماہ از عارضِ خشانوں

جان ناسے جهان مقبول از خجہ شکر گات
 سو دازن جاہنہائی ازین خس گیسو
 این ہست قصور ادور باغ جنان ایجان
 آن کیت کہ تعلیمت نمود مشہ خوبان
 ہرگز نتوانی دید حسن رخ آن دلدار

مجر و کین دلہا از تیغ دو ابروی
 دیوانہ کن مردم از نرگس جادوی
 گر جو رکند با تو دعوائے نکور وئی
 دستو تہنگاری آئین جفا جوئی
 تا در طلب جانان دست از دل جان شوئی

جامرت چو بدست آمد دلبر بہرت آمد
 محبوب ازین بہتر از ہر چہ میجوئی

غزل

چرا بدل ہوس از جام می کشان داری

گر از خمار عی عشق سرگران داری

مطلع ثانی

چسان ہواے گل و شوق گلستان داری
 بغمزہ تیر و دو ابرو و دو شیخ کمان داری
 اگر تو یارِ ستمگار میہسان داری
 چو حالِ دردِ دلِ من بدل عیان داری
 بس اگر تو سبقتِ قتل عاشقان داری

چو ماہر وے گل اندامِ سربان داری
 بشوہ تیغ و بترگان سنان نگد خجہ
 زنا ز نعمتے از خون دل کباب بساز
 چرا بسوز بہانم بسوزی اسے دلبر
 چہ حاجت بتیغیت صنم نگد کافی ہست

زیاد لعل لبش دیدہ خون فشان داری

ولا زنگس مستش مدام خمسوری

دلت چور شک چمن شد ز دواعِ غم محبوب

چرا بسر تو سر بسیر بوستان داری

غزل

کے دیدہ و اینرگس شہلا کند کسے
در سر زگیسوئے تو چوسو و کند کسے
کے آرزوئے ساغر صہبا کند کسے
چون یا د چین زلف چلیپا کند کسے
حسن پر پی و حور تماشا کند کسے
اکسیر و کیمیا چہ تمنا کند کسے
جان را فدا و دل بتوشید کند کسے
گر جلوہ پیش آن رخ زیا کند کسے
گر مہسری بدان قہر عنان کند کسے

چون چشم گلغذارتماشا کند کسے
دارد بسراگر شک خفتن خطا است
مردم بد و چشم نو چون مست گشتند اند
کے سنبل و نبت پسند دلش شود
عین تصور اوست چو میند رخ نگار
حاصل شود چو خاک رہ کوئے دلربا
مپسند طرز جور و جفا جان کہ تا بکے
مانند شمع سریرندش ازین گناہ
ماند چوسر و بے غمرا و تابر و زحشر

محبوب را کمن ستم ایجان کہ تا بکے

خود را بدر و عشق تو رسوا کند کسے

غزل

در غمزه مائے ناز تو اعجازِ عیوی
 شانانِ فگندہ از سر خود تاجِ خسروی
 دل میر و دز پہلویم ایجان چو میروی
 یکدم اگر تو ناله عشاق بشنوی
 بگذر ز پسند و اعظ و اقوالِ مولوی
 بشنو نوائے جنگِ با شعارِ پہلوی

اسے صورتِ تو ٹھہرا سرِ اسرارِ معنوی
 از عشوہ مائے زگیں مردم فریب تو
 جانم بہ تن ہمیں رسد آندم کہ میرسی
 در پائے خونِ رو و زود و چہمتِ زمینِ درو
 مے خور یا دل و لب و دلِ صنمِ بند
 زاہدِ مخوان و طیف و تسبیحِ بار یا

محبوب مے بنوش و بیا و صنمِ بکوش
 تا چند میخوری غمِ سببِ دینوی

غزل

برو جمعیتِ دل زلفِ پریشانِ کسے
 او کجایم شنود نالہ و افغانِ کسے
 محبتِ مقتبس از چہرہ رخشانِ کسے
 بد بقیہ در شد از عارضِ تابانِ کسے
 زانکہ مردم بسرِ گیسوئے سپانِ کسے

کر دستون نگہ ز گسِ نشانِ کسے
 صوتِ خندیدن گل را چونتا بد کوشش
 زہرہ شد مشتریِ نورِ جبینے از دل
 گشت نجلت زوہ از ابروئے خمدارِ ہلال
 روید از خاکِ مزارم پس مرگم سنبُل

شدہ بے آب بہ پیش لب و دندان کے

رنگِ الماس و دُر لعل و عقیق و یاقوت

حالیانیتِ رواشکوہ جو را محبوب
در صفِ حشر بود و دستم و دامنِ کسے

غزل و نعت

وے زخسہ نام پاکت انبیا را برتری
خاکِ روپ آستانت کے کند اسکندری
حاضر انت انبیا ہر دم پئے خدمت گری
خیرہ و بے نوز گرد چشم مہر خاوری
نوز محراب و ماہ را بہ گز نباشد شتری
میش و موش اندر کنارِ گرگ و گریہ پردری
عاشقِ روئے تو در عشق تو با حق مہری
ز آنکھِ خاصِ اینزدی و عینِ رب اکبری
نسبتِ ذاتت دم باہر چہ ازوے بہتری
کز سوادش نیگون گردید پس خچنیری

اے ز فیضِ نسبتِ دار و شرفِ پیغمبری
مورِ درگاہتِ سلیمان را نیار و در خیال
حاجبانہ ہر زمان گرو بیان آستان
گر ضیائے ذرہ در گاہِ پاکت بن گرو
جلوہ از سایہ و پوارت ارسند کے
گر ز لطفِ امرامان را عام سازی در جہاں
ذاتِ حق بہت نامیب ارد و لیکن مے کند
ذاتِ تو حادث بصورت بہت و معنی قدیم
در نتائے تو چہ بر گویم کہ غیر از ذاتِ حق
آن قدر از سر طاعصیان رو خود دارم بیاد

نیت اے محبوبِ حق بلجا من جز ذاتِ تو
چیت کر چشمِ عنایت سوئے عاصی نگبری

غزل

دائغ زرشک در دل شمس و سحر کنی

اسے ماہ من لبوئے فلک گر نظر کنی

مطلع ثانی

بینم ترا کہ در دل جانان اثر کنی
گر انطفائے آتش سوزِ جگر کنی

اسے آہ گر چہ چو فِ فلک پر شرر کنی
مست ہنی بجان من اسے چشم ز آب اشک

قطع بند

گر ز آتشِ دلم برد لبِ خنجر کنی
با دِ صبا بجوئے صنم گر گرز کنی
عزمِ دیار یار اگر نامہ بر کنی
اسے جان ز قالم چو تو عزمِ سفر کنی

از آبِ لطف تو شود این تازہ جانِ من
در بارِ خاطر بنو و خاکِ ما بہر
سرفرشِ راہ تو کنم و جان فدائے پا
لطف است گر تمہیم بجوئے صنم شوی

محبوبِ صحت شود آخر وصالِ دوست
سودائے دیگرے اگر از سر بدر کنی

غزل

ربو دموئے تو بوئے زانہ ختنے

منو دروئے تو بے آبِ نگِ یاسنے

مطلع ثانی

بجوئے تو چور سیدم چہ خواہش چمنے
 بہ مثل لعل لب تو عقیق درینے
 بسمن سچو توئی و عشق سچو منے
 بسے شنیدہ ام احوال شیخ و برہمنے
 ز دردِ خارِ غمِ عشق یارِ گلبدنے
 کہ مردم از غمِ شیرین بسے شکر دہنے
 کہ نوجوان بودم یار و بادہ گہنے

چو زلف و روئے تو دیدم چہ سنبل و ستنے
 نہ پہچو گوہر دندانِ تست و درّ عدن
 نزا و ماور گیتی و گر درین دوران
 غرض بدیر و حرم نیت طالب یارم
 بگلستانِ جنان نشگد گلِ دلِ من
 نبات و قند بریزد ز نطقِ من حشر
 مریدِ پیرِ مغانم بترابن نے خواہم

مرا بپیرِ گلستان چہ حاجت اے محبوب
 کہ بہت این جگر داغ داغ من چمنے

غزل

دلِ من خون از آن لعل لبِ حُر است پذیرای
 خجل سرو چمن زان قامتِ رعنا است پذیرای
 ندامت از عذارش و چمن گلِ راست پذیرای
 بحیرت از دو چشمش زنگس شہلا است پذیرای

بہر مردم ہر آن زلفِ عنبر است پذیرای
 سمن افسردہ شد از رشکِ رنگِ سرو زربائش
 جبین او کند بے آب و رونقِ زنگِ سنین را
 خجل از لعلِ و گیسویش بگلشن لالہ و سنبل

قطع بند

گہے در صورتِ محنون گہے لیلیٰ است پذیری
جواب کن تزلانی را گہے گویا است پذیری

نگار من گہے عاشق گہے مشوق میگردد
شود موسیٰ کند گاہے سوال بت برنی را

عجب حالت دل محبوب دارد در غم جانان
گہے بنجو و گہے عاقل گہے شیدا است پذیری

غزل

ایدل شہیدِ خجبر ناز و ادا شدی
اے خاکِ گور تیرہ تراز طو تیا شدی
گویا کہ جامع ہر جور و جفا شدی
بیگانہٴ بجا و نجس استنا شدی
ز آندم کہ مہربان من اے رفا شدی

بیجان فدائےِ عمرہ آن دلر باشدی
ز آنر و کہ مردہ ام نمبم چشم سرناک
ناز و ادا چشم و تغافل عتاب و قہر
خاکم بباد و اداوی و آتش زدوی بجان
شد زہرہ مشتری سعادت ز بخت من

تثبیہ زلفِ یار کہ کردی ببتک چین
محبوب زین خیالِ غلط بر خطا شدی

غزل

اے جان اسپر حلقہٴ زلفِ دو تاشدی

اے دل شہیدِ خجبر ناز و ادا شدی

اے سینہ خوشن شدہ کارت بعشق او
 بامشک چین کہ نسبت زلفش نموده
 یکسان بود برت اثر زہرہ و زحل
 از فرط گشتگان شدہ دریائے خون روان
 باین وفا و عشق من ایجان نہر حریف
 ابرو کمان و تیر نگاه و مژہ سنان
 بیگانه گشتہ ام ز دل و دین مہوش خویش
 چون داشتی بسیر گریوے آن صنم

اے دیدہ و قف گریہ و سوژ و لہاشدی
 ز اشنگی خویش مگر بخطاشدی
 چون مشتری محبت بر نقاشدی
 اے کوپہ نگار مگر کربلاشدی
 بیگانہ بہا و بخصم آشناشدی
 خنجر کشم غم غمہ تو تیغ بلاشدی
 ز آندم کہ اے نگار من آشناشدی
 کردی خیال مشکِ حنق بخطاشدی

اکسیر بیچ فائدہ محبوب را نکرد
 اے خاک کوئے پارہ بردش دو داشتی

رباعیات و قطعات

رباعی نعت

سلطانی جسم دم گدائے تو شوم
 سر بظہفندائے خاکپائے تو شوم

اے سید لولاک فدائے تو شوم
 وار و سر محبوب ہمین سودائی

ایضاً در نعت

شاہ فلک وزین علیک الصلوات

اے سید مہربلین علیک الصلوات

باجان و دلِ حسینِ علیک الصلوات

محبوبِ زشوقِ دلِ ہمینِ میگوید

ایضا و نعمت

و سے حامیِ مسلمینِ علیک الصلوات
شاہنشاہِ ملکِ دینِ علیک الصلوات

اے شافعِ مذنبینِ علیک الصلوات
و درِ دلِ محبوبِ ہمینِ است مدام

قطعه تاریخِ شادی سیدزادہ

این تاجِ فضیلتِ تبارکِ بادا
اے صاحبِ فوالکرمِ مبارکِ بادا

اے سیدِ نیکِ ذاتِ عالیِ گوہر
شادیِ پر نمودی و خلقِ بگفت

قطعه سید

اللہ تفتدس و تبارکِ بادا

سالِ شادیِ او کہ اور را حافظ

گفت از دلِ اسلام و سرِ دینِ محبوب
شادیِ پر نمود مبارکِ بادا
۱۲۹۰

قطعه تاریخِ وفاتِ جنابِ والدہِ صائمہ جو مہر مغفورہ

بگذر شہدہ دیناے دونِ عالم سے عقبیٰ شدہ

چون مادرِ پر شفقتم از امرِ حقِ لم یزل

از حضرت روح الامین تاریخ راجو یا شدہ

از بھیرال علی شیح محبوب باجان حسین

بیریل برزد این ندا چون پازوینا بر کشید
جائے کثیر قاطمہ در حبت الماویٰ شدہ
۱۲

قطعہ تاریخ وفات سید قطب شاہ مرحوم

لعلیٰ رفتہ در کج رخفت
۱۴
مکان قطب شہ حبت شدہ گفت

چو سید قطب شاہ از دار دنیا
تاریخ وفاتش ہائے غیب

قطعہ تاریخ جمع و بیع دیوان مفتی تصنیف مفتی ابان بخش مرحوم

میر فلک بر نمود گوہر انجم نثار
گوئی سبق را ر بود از شعر لے کبار
ہائے ش از آسمان از مدد کرد گار

مفتی دین مستین جمع چو اشعار کرد
توسن طبعش نمود پویہ بیدان شعر
از پے تاریخ طبع فک چو محبوب کرد

چون سر بدین برید دل ز عدد و بر کشید
گفت شاین گنج جہم از گھر شاہوار
۹۱

قطعہ تاریخ طبع و تصنیف ترجمہ مثنوی میر حسن از مفتی اصنام مرحوم و مذکور

مفتی دین ترجمہ بے بدل

مثنوی میر حسن را نمود

شد جو سوالم خسرو در محل

از پے تاریخ سن حبریش

گفت خرد بے قدم عیب و ریب

آده این مشنوی بے مثل

ایضاً

منوود مفتی از طبع رسا و کمال
سنگوئی سخن سنجی سخن سہمی سخن دانی
کمال و حافظ و سعدی فردوسی و خاقانی
منوود تو سن طبع بدشت فکری جلالی

زار و ترجمہ در فارسی نظم سن راجون
چنان داد سخن دادہ کہ بروئے خستہ گردیدہ
ز فردوس برین صد آفرین بر طبع او گویند
سال عیسوی طبع و تصنیفش ز شوق دل

سرا عدد ابریدہ چشم بدین راجش انگہ
کلام بے نظیر از طبع مفتی سال او خوانی

قطعه تاریخ تعمیر روزیر آباد

پے تعمیر عزم از تالیف ربانی
فزودہ رونق اسلام از راہ خدا دانی

چو کردہ اہل اسلام وزیر آباد از بہت
ز اول بانیش راجہ تیسیر اللہ خان گردید

چو پر سیدم ز جبریل امین تاریخ تعمیرش
بگفتا شد ز لطف حق بنائے قبلہ ثانی

قطعه تاریخ وفات راجہ فقیر اللہ خان حوم

راجہ راجو را فضل خدا
متقی و با خدا و پارہ سا
ذکر حق میگردم صبح و مسا
رو بعقب سنی کرد زمین دار فنا
التجائے در جناب کبریا

خان بھادر آن فقیر اللہ خان
عالم و عامل حکم ایزدی
بود مصروف عبادت روز و شب
سن عمرش چون شد ہشتاد و پنج
بہر سال فوت او محبوب کرد

ہا نفس سرود از عرش برین
شا نفس بادا محمد مجتبیٰ

قطعه تاریخ تیاری جنگ لہ نقرہ خالقہ حضرت گنج بخش صنا

نقری جنگ لہ فضل خدا
ہا لف غیب از سر از سما

شدہ تیاری عقیدت دل
سال تانیچ را چو بر جستم

گفت نذر علی بھویری
بادل ہوش و دین بسال بنا

قطعه تاریخ وفات شیخ غلام حسن مرحوم

بجنت داد حق بابے فیض

چو شیخ خان بھادر شد ز دنیا

محمد مجتبیٰ بادا شفیق

بسال فوت اوائف فرمود

قطعی طبع دیوان مین تیار طبع نگین محترم تیار لیا شہرت سابق دازیر کسر شہرت تعلیم
ریاست جموں و کشمیر

۱۲۵

غرض دیوان کو جسکے مضامین کا چین کہئے
ہر اک مضمون رنگین کو لکھو در عدن کہئے

جناب حضرت نواب صاحب بلکہ عالی
سخن کے ہم جواہر دیکھتے ہیں سہین لائانی

ہوئی تاریخ کی جو تہ شہرت کو ان روزوں
کہا ہا لاف نے یہ او کو گلستان سخن کہئے

آخرى درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب مستعار
لی گئی تھی، مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی
صورت میں ایک آنہ جو یہ دہانہ لیا جائے گا۔

